

*Misionstvo je sve što crkva jeste. Svako odeljenje pri Uniji
nosi ideju misije! Misija je razlog što postojimo kao crkva.
Crkva kroz misiju sledi razlog Hristovog prvog dolaska:
„Jer Sin čovečiji dođe da nađe i spase izgubljeno.“*

*„Dugo je Bog čekao da duh službe obuzme celu crkvu,
da bi svako radio za Njega prema svojim sposobnostima.“
AA, p. 343.*

III tromesečje

27. Subota, 4. jul 2020.

Hristocentričnost u evangelizacionom radu

»Jer nijesam mislio da znam što među vama osim Isusa Hrista, i to raspetoga.« (1. Korinćanima 2,2)

Biti hristocentričan znači mnogo više od spominjanja Isusa u svakoj propovedi. To je mnogo više od jedne propovedi o spasenju u ce-loj seriji. Čitav događaj mora da bude prožet Isusovim mirisom. Isus mora da se vidi, mora da se čuje, mora da se doživi u svim kontakti-ma koje ljudi imaju sa onima koji dolaze na sastanke. Ako govornik uzdiže Hristovu milost ali vernici su tvrdi, oholi i bez Hrista u svom pristupu, to neće preneti istinitost adventizma. Ljudi koji dolaze na sastanke moraju da vide Isusa u svima koji rade na sastancima.

Sva istina centrirana je na Isusu. Ako Isus nije centar u nekom podučavanju, onda ono ne treba da se iznosi. »Među onima koji tvrde da su hrišćani, adventisti sedmog dana treba da prednjače u uzdizanju Hrista pred svetom« (*Evangelism*, p. 188). Ponovo, to ne znači da u propovedi treba samo da spomenete Isusa umesto toga, cela propoved treba da bude Hristovo izražavanje. On je centar svake doktrine i evanđelista mora da se postara da slušalac svaku istinu povezuje sa Isusom.

To ne znači da treba da isključite propovedanje o porukama tri anđela, ali morate da pronađete jevanđelje u njima. Iznošenje tro-struke anđeoske vesti, odvojeno od jevanđelja, greška je podjednako ozbiljna koliko i svetkovanje nedelje umesto subote. Čitav kontekst

Otkrivenja 14 i trostruka anđeoska vest jeste »večno jevanđelje«. Prema tome, propovedati o sudu, žigu zveri ili padu Vavilona bez centriranja na jevanđelju jesu kvarenje ove jedinstvene poruke.

Dozvolite mi da vam dam neke primere. Ponekada smo propovedali predadventni sud iz perspektive da niko ne može da zna kako stoji kod Boga. Učinili smo da se ljudi boje Boga. Ipak, sud u Svetom pismu je dobra vest, a ne loša. Sud u Pismu govori o opravdanju, a predadventni sud je o Božjem opravdanju. U predadventnom sudu, pravedni imaju zastupnika, Isusa Hrista. Vaš zastupnik je uvek na vašoj strani, ali na nebeskom sudu naš zastupnik je takođe i naš sudija. Pošto su zastupnik i sudija Isus, čitav sud je naklonjen nama. Ovo je izuzetno dobra vest. Ako propovedate sud a ljudima ne date ovu divnu sigurnost u spasenje, vi niste uspeli da propovedate biblijski, adventistički pogled na sud. Sotona želi da se ljudi boje suda. Bog želi da Njegov narod sud posmatra kao dobru vest, zato On poruku o sudu zove jevanđeljem ili dobrom večću.

Poruka drugog anđela upozorava protiv pada Vavilona. Kako ovo može da bude jevanđelje? Zašto je Vavilon pao? Zato što je izvrtao jevanđelje. Veliki greh Vavilona nisu seksualni skandali u Katoličkoj crkvi. To može da se dogodi u bilo kojoj crkvi. Greh ove sile nalazi se u onome što je učinila jevanđelju. Stvorila je sistem dela umesto blagodat. Prema tome, kad propovedamo dobru vest o spasenju kroz blagodat, mi propovedamo o padu Vavilona. To je dobra vest za one koji su zarobljeni spasenjem delima. Bilo koja religija koja teži da spasi svoje vernike kroz dela umesto jedino kroz blagodat jeste Vavilon.

Poruka trećeg anđela upozorava protiv žiga zveri. Tradicionalno, mi smo objavljivali da je žig zveri svetkovanje nedelje kada stigne poslednja kriza, a da Božji znak postaje pečat. Pečat ima tri dela: Božje ime, Božju titulu i Božju teritoriju vlasti, ili GOSPOD BOG, STVORITELJ NEBA I ZEMLJE. Pečat nije četvrta zapovest, ali nalazi se unutar nje. Pečat je Gospod Bog, Stvoritelj neba i zemlje. Ko je to? Isus. Isus je pečat, i Njegov karakter je taj koji ostavlja otisak na Njegovom narodu. Subota je Božji znak da odvajamo vreme koje je potrebno da se gradi ta duboka zajednica sa Isusom kako bismo mogli da odražavamo Njegov lik.

Ove tri ilustracije otkrivaju kako je poruka tri anđela ukorenjena i centrirana na Hristu i Njegovoj poruci o spasenju jedino kroz blagodat. Ljudi se ne spasavaju zato što svetkuju ispravan dan, već svetkuju ispravan dan kako bi mogli da razviju zajednicu sa Isusom. Čitav problem u poslednjim danima govori o zajednici sa Isusom.

28. Subota, 11. jul 2020.

Evandeosko propovedanje

**»Jer se ne stidim Jevanđelja Hristova; jer je sila Božija na spasenije svakome koji vjeruje, a najprije Jevrejину i Grku.«
(Rimljanima 1,16)**

Nema veće prednosti date ljudskim bićima od propovedanja večnog jevanđelja izgubljenim ljudima i posmatranja kako oni dolaze uz pomoć propovedanja u spasonosnu zajednicu sa Isusom Hristom. Kakva čast! Nema uzvišenijeg oblika propovedanja od evandeoskog propovedanja. Prva propoved koja je ikad propovedana bila je evandeoska propoved koju je na dan Pedesetnice propovedao Petar.

Danas postoje dva osnovna tipa propovedanja: pastoralni i evandeoski. Stil svake propovedi je drugačiji. Pastoralno propovedanje usmereno je da pomogne ljudima da reše životne probleme u hrišćanskom kontekstu. Ono je smišljeno da ohrabri one koji već veruju. Ono je postalo glavna ishrana za obraćene. Ono je u osnovi inspirativno.

S druge strane, evandeosko propovedanje se usmerava na osvajanje izgubljenih ljudi. Ono se obraća onima koji još nisu obraćeni. To je sredstvo preko kojeg mnogi ljudi stižu znanje o Isusu Hristu. Ono obuhvata podučavanje, ali takođe treba da bude inspirativno.

Glavna razlika između pastoralnog i evandeoskog propovedanja vidi se u intenzitetu evandeoskog propovedanja. Duše se dovode Isusu i one odlučuju o svojoj večnoj sudbini na osnovu onoga što propovednik kaže. To stavlja ogroman teret na evangelistu, naročito kada serija dođe do trenutka kada ljudi počinju da se odlučuju za ili protiv istine. Pastoralno propovedanje se obično događa sedmično, a evandeosko propovedanje događa se svako več. Ovo povećava intenzitet.

Mnogi su rekli da je propovedanje jedne propovedi u crkvi u subotu ujutro jednako osam sati rada, u smislu onoga što to izvlači od vas. Ipak, za evandeosko propovedanje potrebno je skoro dvostruko više truda zbog intenziteta. Zato se propovednik na kraju serije oseća potpuno iscrpljeno. On je oduševljen onim što je Bog uradio, ali je potpuno iscrpljen.

»Potrebno nam je manje prepirki a više propovedanja Hrista. Naš Otkupitelj je središte naše celokupne vere i nade. Oni koji mogu da predstavljaju Njegovu neuporedivu ljubav i da nadahnu srca da Mu po-

klone svoja najbolja i najsvetija osećanja, vrše slavno i sveto delo. Brojne propovedi kojima je osnov dokazivanje, retko će omekšati i pokoriti dušu« (*Evangelizam*, str. 138).

»Hristos razapet, Hristos ustao, Hristos koji se vazneo na Nebo, Hristos koji će opet doći, treba tako da omekša, obraduje i ispuni misli propovednika da će ove istine objavljivati ljudima u ljubavi i dubokoj ozbiljnosti. Propovednik neće prikazivati sebe nego Hrista.

Uzdignite Hrista vi, učitelji Reči, uzdignite Ga u propovedi, pesmi i molitvi. Upotrebite sve svoje snage da smetene, zavedene i izgubljene duše uputite na »Jagnje Božje«. Uzdignite visoko vaskrslog Spasitelja i recite svima koji slušaju: dodite Onome koji je »ljubio nas« i »predade sebe za nas.« Neka nauka spasenja bude glavna misao svake propovedi, tema svake pesme. Neka ona bude osnovni sadržaj svake ponizne molbe. Ne unosite u svoje propovedanje nijedan detalj koji bi zamenio Hrista, Božju mudrost i silu. Pružite svetu Reč života, objavljujte Isusa kao nadu pokajnika i tvrdnu kulu vernika. Pokažite put mira uznemirenima i obeshabrenima i objavite Spasiteljevu puninu i blagodat« (*Evangelizam*, str. 146).

29. Subota, 18. jul 2020.

Elen Vajt o evanđeoskom propovedanju

»Stojte, dakle, u slobodi kojom nas Hristos oslobodi, i ne dajte se opet u jaram ropstva uhvatiti.« (*Galatima 5,1*)

Elen Vajt je napisala mnogo o adventističkom evanđeoskom propovedanju, većina toga zapisana je u knjizi »Evangelizam«. Pošto je većina propovedanja u ranom adventizmu bila evanđeoska, većina njenih komentara data je u evanđeoskom kontekstu. Prema tome, kada god Elen Vajt govori o propovedanju, možemo sasvim sigurno da pretpostavimo da govori o evanđeoskom propovedanju. U ovom delu iznećemo nekoliko njenih citata i ponuditi kratak komentar.

»Način na koji propovedamo istinu često mnogo utiče na to da li će ljudi da je prihvate ili odbiju.«

»Žalosno je što mnogi ne shvataju da od načina na koji propovedamo biblijsku istinu mnogo zavisi kakav će utisak biti ostavljen na um i kako će oni koji prime istinu kasnije razvijati svoj hrišćanski

karakter. Umesto da rade po ugledu na Hrista, mnogi su bezobzirni, kritičkog duha i diktatorski raspoloženi. Oni odbijaju umesto da pridobijaju duše. Takvi nikada neće znati koliko slabih su ranile i obeshrabrile njihove grube reči« (*Evangelizam*, str. 135).

Elen Vajt pokazuje više zabrinutosti za to *kako* mi govorimo nego za šta govorimo. Isus je rekao neke veoma teške stvari za vreme svoje službe, ali On je to učinio sa suzama u glasu. Evandelista mora da izbegava da bude grub, kritički ili diktatorski nastrojen. Lako je uvrediti ljude, i evandelista može da ih odbije, ne toliko onim što je rekao, već načinom i tonom glasa.

Ove evanđeoske propovedi moraju da budu zalivane rosom s neba. Ne samo što Hristos treba da bude centar svake propovedi, već uticaj Svetog Duha mora da prožima svaku izgovorenu reč.

»Treba da razbijemo jednoličnost svog duhovnog delovanja. Mi obavljamo određeni posao u svetu za koji ne pokazujemo dovoljno aktivnosti i revnosti. Kad bismo radili ozbiljnije, ljudi bi se osvedočili u istinitost naše vesti. Mlakost i jednoličnost naše službe Bogu odbijaju mnoge koji traže i žele da vide u nama duboku, ozbiljnu, posvećenu revnost. Zakonska religija nije dorasla ovom vremenu. Mi možemo da obavljamo sve što je formalno u našoj službi, a da ipak budemo lišeni oživljujućeg uticaja Svetoga Duha, kao što je Gelvuja bila lišena rose i kiše. Potrebna nam je duhovna vlaga i sjajni zraci Sunca Pravde, koji će omekšati i pokoriti naša srca« (*Evangelizam*, str. 136).

Evanđeoski sastanci treba da budu živi. Ne treba da budu dosadni ili rutinski, već puni života koji daje Sveti Duh. Mi ne treba da iznosimo istinu na slučajan način, već iz srca koje je Bog dirnuo i osnažio Sveti Duh. Evanđeosko propovedanje nije rutinska dužnost, već nešto što ne možemo da izbegnemo. Osećamo se kao Pavle, »Teško meni ako ne propovedam.« Bog jača propovednika i, zauzvrat, propovednik je spreman da ga Bog upotrebi.

U predstavljanju istine, ne treba da se bavite razotkrivanjem grešaka već otkrivanjem istine. To ne znači da nećete obraćati pažnju na lažna učenja. Morate da govorite o tim stvarima, ali najpre stvorite platformu istine na kojoj greške nemaju mesta. Mnogo je lakše eliminisati prevaru tako što ćete ljudima pokazati istinu, nego da provedete sve svoje vreme usmeravajući se na grešku. Što više naglašavate grešku, to je ljudima teže da prihvate istinu.

»Hristos je retko nastojao da dokaže istinu. Ilustrovao ju je u svim njenim značenjima, a zatim slušaocima prepuštao da li će je prihvatiti ili odbaciti. On nikoga nije prisiljavao da veruje. [...]

U Hristovom učenju nije bilo dugih, nestvarnih i zamršenih izlaganja. On je odmah prelazio na stvar. Svako srce čitao je kao otvorenu knjigu i iz svoje neiscrpane božanske riznice uzimao staro i novo, da ilustruje i potkrepi svoje pouke. On je pokretao srce i budio naklonost« (*Evangelizam*, str. 137).

30. Subota, 25. jul 2020.

Elen Vajt o evanđeoskom propovedanju – nastavak

»Stojte, dakle, u slobodi kojom nas Hristos oslobodi, i ne dajte se opet u jaram ropstva uhvatiti.« (Galatima 5,1)

Isus je iznosio istinu kao istinu. On je podučavao sa autoritetom i ubeđenjem. Tako moramo i mi. Evangelista treba da kroz svoj glas otkrije činjenicu da stvarno veruje da se radi o pitanju života ili smrti. Slušajte kako Elen Vajt poziva propovednike da propovedaju kao da veruju u to:

»U istini se nalazi živa sila, a Sveti Duh je oruđe koje otvara ljudska srca istini. Propovednici i radnici koji propovedaju istinu moraju da ispolje sigurnost i odlučnost. Oni treba da pođu u veri i da propovedaju Reč kao oni koji u nju veruju. Pokušajte da objasnite onima sa kojima radite da je to Božja istina. Propovedajte `Isusa Hrista i toga raspeta`. To će suzbiti sotonine laži. [...]

»Vi ne predstavljate sebe, već su prisutnost i vrednost istine tako velike, šta više, tako dalekosežne, tako duboke, tako široke, da se sopstveno JA gubi iz vida. [...] Propovedajte tako da ljudi mogu da shvate velike istine i iskopaju skupoceno blago sakriveno u Pismu (*Evangelizam*, str. 135, 136).

Elen Vajt se takođe ozbiljno zauzela da sva izlaganja budu hristocentrična:

»Potrebno nam je manje prepirki a više propovedanja Hrista. Naš Otkupitelj je središte naše celokupne vere i nade. Oni koji mogu da predstavljaju Njegovu neuporedivu ljubav i da nadahnu srca da Mu poklone svoja najbolja i najsvetija osećanja, vrše slavno i sveto delo.

Brojne propovedi kojima je osnov dokazivanje, retko će omekšati i pokoriti dušu« (*Evangelizam*, str. 138).

»Hristos razapet, Hristos ustao, Hristos koji se vazneo na Nebo, Hristos koji će opet doći, treba tako da omekša, obrađuje i ispuni misli propovednika da će ove istine objavljivati ljudima u ljubavi i dubokoj ozbiljnosti. Propovednik neće prikazivati sebe, nego Hrista.

Uzdignite Hrista vi, učitelji Reči, uzdignite Ga u propovedi, pesmi i molitvi. Uporebite sve svoje snage da smetene, zavedene i izgubljene duše uputite na `Jagnje Božje`. Uzdignite visoko vaskrslog Spasitelja i recite svima koji slušaju: dođite Onome koji je `ljubio nas` i `predade sebe za nas.` Neka nauka spasenja bude glavna misao svake propovedi, tema svake pesme. Neka ona bude osnovni sadržaj svake ponizne molbe. Ne unosite u svoje propovedanje nijedan detalj koji bi zamenuo Hrista, Božju mudrost i silu. Pružajte svetu Reč života, objavljujte Isusa kao nadu pokajnika i tvrdu kulu vernika. Pokažite put mira uznemirenima i obeshrabrenima i objavite Spasiteljevu puninu i blagodat« (*Evangelizam*, str. 146).

Elen Vajt je bila preokupirana ovom temom: Isus, Isus, Isus. Sve je o Isusu. Nikada ne treba da svedočimo i propovedamo bez uzdizanja istine o Isusu. Tema o Isusu nije samostalna tema kod Elen Vajt, već tema koja je odzvanjala sve većom snagom, posebno u drugom delu njenog života.

31. Subota, 1. avgust 2020.

Kako doktrine iznositi na hristocentričan način?

»Jer je meni život Hristos [...]« (Filibljanima 1,21a)

Sva istina nalazi se u Isusu. Elen Vajt je stavila snažan naglasak na hristocentričnom propovedanju. Ne možemo ovo da zanemarimo. Često nismo poslušali njen savet po ovom pitanju. Mnogi su pretpostavljali da iznose hristocentrične propovedi ako samo spomenu Isusovo ime u svakoj propovedi, ali to nije ono što je Elen Vajt imala na umu. Ona je zamislila iznošenje poruke koja se u potpunosti okreće oko Isusa kao apsolutnog centra svih naših učenja. Na sledećih nekoliko strana voleo bih da vam dam ilustraciju toga kako da centrirate neke naše određene istine na Isusu.

Hajde da počnemo sa divnom istinom o Svetinji i sudu. Ova istina ne govori o sastavu starozavetnog šatora od sastanka. Nemojte da izgubite ljude u doslovnosti svetinje. Svetinja je data da bi se pružilo bolje razumevanje Isusove službe. Isus je beskvasni hleb, Isus je svećnjak, Isusov savršeni život je žrtva. Kada je sveštenik iz Starog zaveta svakog dana služio za narod u spoljašnjem dvorištu i Svetinji, on je posredovao između njih i zakona koji su prekršili. On je obavljao delo kod žrtvenog i kadionog oltara. Žrtveni oltar predstavljao je Isusovu žrtvu, a kadioni oltar predstavljao je Njegov savršeni život.

Stari zavet je ilustrovao plan spasenja i to samo milošću. Nije se radilo o svećnjacima, bikovima, jaganjcima i kozama, sve je bilo o Isusu. Naglasite spasenje milošću kada predstavljate Svetinju. Prethodno poglavlje pokazalo je kako da čak i o sudu govorite iz perspektive milosti. Ovo ne znači istežanje istine kako bi teme bile hristocentrične, to je iznošenje suštine poruke o Svetinji. Ljudi će biti uzbuđeni kada vide Isusa u Svetinji.

Još jedna istina koja u potpunosti mora da bude centrirana na Isusu je velika istina o suboti. Lako je da se zanesemo i počnemo da dokazujemo koji je dan pogrešan. Naše logičko i biblijsko izlaganje o suboti je nesavladivo. Izvan svake sumnje, Biblija je na našoj strani. Bilo koji izazivač morao bi da izvrne Sveto pismo kako bi zaobišao očigledno tumačenje Biblije u ovom području. Pošto je ovo tako jasno biblijsko učenje, lako je da se zanesemo dokazujući svoju doktrinu.

Ipak, subota bez Isusa nije subota. Subota govori o zajednici sa Isusom. Bog je dao subotu na početku kako bi ljudskoj vrsti dao pri-

liku da ima zajednicu sa beskrajnim Bogom svemira. Adamu i Evi nije bila potrebna subota da bi se odmarali. Oni nisu još ni radili pre prve subote. Tek su bili stvoreni. Subota je data kako bi mogli da provedu vreme sa svojim Stvoriteljem. To je suština svetkovanja subote.

Svetkoanje subote je suprotno legalizmu. Naši protivnici pokušavaju da nas obeleže kao legaliste jer svetkujemo subotu. Ponekada zaslužujemo tu kritiku jer smo predstavljali subotu bez Isusa. Umesto toga, treba da predstavljamo subotu kao divno vreme koje nam je Bog dao da izgrađujemo duboku ličnu zajednicu sa Njim. Pokažite kako je subota Božja velika uspomena na stvaranje i iskupljenje. U oba slučaja On je završio svoje poslove šestog dana, a zatim se odmarao sedmog. Subota uvek treba da nam pokazuje centralnost stvaranja i Golgote.

Zašto je sedmi dan od tako kritične važnosti? Verovanje u Božje spasenje milošću zahteva da Mu verujemo u svemu. Subota, prema Jevrejima 4, jeste simbol opravdanja verom. Svetkovanje subote predstavlja činjenicu da ne mogu da budem spašen sam od sebe, potrebno je da razvijem zajednicu sa Isusom. Prema tome, ja verujem Bogu kada On kaže da je posvetio sedmi dan. Suprotno tome, svetkovanje nedelje postaje simbol opravdanja delima jer kaže da ljudi mogu da izaberu bilo koji dan koji žele. Prema tome, subota se pretvara u »moj« dan umesto u »Božju subotu.« Nastavite da otkrivajte kako je subota centar blagodatnog iskustva sa Isusom. Želite da ljudi shvate subotu kao privilegiju, zagrejanu toplinom samog Spasitelja. Ne smemo da stvaramo legalističke svetkovatelje subote, već grešnike koji su spašeni milošću i koji provode kvalitetno vreme sa Hristom svake sedmice kroz dar koji se zove subota. Subota govori o zajednici sa Isusom.

Predstavljajući stanje mrtvih pruža još jednu priliku da se usmerimo na Hrista. Isusovo vaskrsenje je neporecivi dokaz da je On Bog. Naša nada u vaskrsenje zasnovana je na Njegovom vaskrsenju. Pošto je On ustao, i mi ćemo ustati. Umesto da provodite previše vremena na propovedi o mrtvima, usmerite se na sigurnost koju imamo u vaskrsenje. Neka ova poruka govori o blaženoj nadi. Naša nada nije neko sablasno postojanje, već postojanje pravih ljudi koji rade prave stvari sa pravim Isusom, koji je ustao iz mrtvih u pravom telu i svi ćemo biti kao On.

U razotkrivanju greške o besmrtnosti duše korisno je da pokažemo kako ovo lažno učenje uništava temeljnu hrišćansku poruku.

Na primer, ako ljudi odu na Nebo kada umru, onda nema potrebe za sudom na kraju sveta. Ne možete da sudite ljudima posle toga. Slično tome, zašto da imamo vaskrsenje tela nekoga ako je njegova duša već na Nebu? Zašto je potrebno da se Isus vrati da nas odvede kući na Nebo ako smo mi već tamo?

Možda je najveći problem sa doktrinom o besmrtnosti duše to što ona radi Isusovom krstu. Biblija jasno pokazuje da je Isus umro na krstu kako bismo mi dobili večni život (Jovan 3,16). Ipak, ako je svako ljudsko biće rođeno sa besmrtnom dušom, onda oni već imaju večni život, zato nema potrebe da Isus umre kako bi ljudima dao ono što oni već imaju. To nas navodi da shvatimo da je doktrina o besmrtnosti duše još jedno od đavolskih učenja smišljeno da izvrne istinu o spasenju milošću. Ako neko ima večni život (besmrtnu dušu) u sebi, onda je to nešto nasledno u ljudskim bićima što daje večni život. Ipak, Pismo je jasno. Život je na raspolaganju samo kroz Isusa (1. Jovanova 5,10–12).

Ako usmerite vašu propoved na život kroz Isusa, vi temu o mrtvima pretvarate u život sa Hristom. Greška doktrine o besmrtnosti duše nije toliko u onome šta se događa posle smrti, već u činjenici da biblijskog Boga pretvara u paganskog tiranina. Ovo je još očiglednije, naravno, kada propovedate o paklu, ali takođe se vidi u lažnom učenju o besmrtnosti, što je temelj doktrine o večnom paklu.

Ova tri primera pokazuju da svaka doktrina može da se iznosi tako što će se otkrivati istina onako kako je centrirana na Isusu. Vi ne iznosite samo doktrine vi predstavljate Isusa. Doktrine nam jednostavno pomažu da bolje razumemo Isusa. Adventisti moraju da se predstave onakvi kakvi su stvarno oni koji objavljuju istinu o Isusu i koji su najveći pobornici za Isusa i spasenje milošću. Otkrijte kako je sotona iskvario ove istine u sistem dela: svetkovanje nedelje, urođena besmrtnost, prestupanje Božjeg zakona, večni pakao, itd. Naša misija je da obnovimo poruku o blagodati. Prema tome, mi propovedamo istine o svetkovanju subote, smrtnosti duše, uništenju zlih i uzdizanju Božjeg zakona koji mi ukazuje na Isusa, koji me spasava samo svojom blagodaću.

32. Subota, 8. avgust 2020.

Značaj posećivanja prijatelja

»Kako ništa korisno ne izostavih da vam ne kažem i da vas naučim pred narodom i po kućama.« (Dela 20,20)

Neko je rekao da postoje tri tajne za uspeh u evagelizaciji. Prva je posećivanje. Druga je posećivanje. Treća je... posećivanje. Nema nikakve sumnje da je posećivanje veoma važan vid evangelizma. Uspeh mnogih sastanaka može da se meri u direktnoj proporciji sa obavljenim posetama. Propovedanje Reči može da bude odlično, ali ako ga ne prati pažljivo posećivanje, propovedanje će biti neuspešno.

Postoje dva osnovna pristupa posećivanju. Jedan pristup sprovodi snažno ubeđivanje u domu kako bi se ljudi ubedili da slede istinu, dok je drugi pristup mnogo ljubazniji i nežniji. Izbor pristupa zavisi od tipa evanđeoskog propovedanja. Ako je evanđelista snažan na propovedaonici, upućujući definitivne pozive da se sledi istina, posećivanje mogu da budu uzdržanije. S druge strane, ako evanđeliste ne upućuje jasne i snažne pozive sa propovedaonice, onda je potrebno da se u domovima upućuju snažniji pozivi. Ne možete istovremeno da upućujete snažne pozive sa propovedaonice i kod kuće. Slično tome, ne možete da upućujete slabe pozive sa propovedaonice i kod kuće.

Neki evanđelisti iznose jasne biblijske prezentacije. Drugi evanđelisti možda ne daju detaljna biblijska objašnjenja. Kada se to dogodi, biblijski časovi moraju da se održavaju u domu, pored posećivanja. Ipak, kada se iznesu jasna biblijska učenja, onda biblijski časovi u domu nisu potrebni. Onda se posećivanje usmerava na to kako osoba reaguje prema temama koje se iznose svako veče.

Elen Vajt o posećivanju

Kao i obično, Elen Vajt je imala mnogo toga da kaže o važnosti posećivanja za vreme evangelizacionih serija. U stvari, kada god je savetovala pastore da posećuju, to je skoro uvek bilo u kontekstu evanđeoskog posećivanja. Neki su pokušali da upotrebe njene savete i primene ih na pastoralno posećivanje, ali u stvarnosti ona nikada nije govorila o pastoru koji posećuje svoje stado vernika crkve. To je zato što za vreme njenog života adventističke crkve nisu imale pa-

store po crkvama. Kada je govorila o pastorima koji posećuju svoje stado, ona je mislila na evanđeosko stado.

»Ličnim radom pristupite ljudima tamo gde se nalaze. Upoznajte se s njima. Taj posao ne mogu da obavljaju zamenici. Taj posao ne može da se obavi ni pozajmljenim ni poklonjenim novcem. To ne mogu da obave ni propovedi sa propovedaonice. Poučavanje porodica biblijskim istinama, to je posao evanđeliste; on treba da se udruži sa propovedanjem. Ako se to izostavi, propovedanje će velikim delom biti promašaj« (*Evangelizam*, str. 331).

»Godinama mi je pokazivano da je rad od kuće do kuće posao koji će propovedanje Božje Reči učiniti uspešnim. Ako naši saradnici ne posećuju zainteresovane, drugi propovednici će ih pronaći i zbuniti pogrešnim citiranjem i izvrtanjem činjenica Božje reči. Ti ljudi nisu bliže upoznati sa Božjom rečju; smatraju da njihovi propovednici moraju biti iskreni ljudi bez predrasuda, pa se tako odriču svog osvedočenja. Ali ako naši biblijski radnici posete zainteresovane kako bi im potpunije objasnili Reč istine, otkrivajući im uporedo istinu i zabludu, oni će biti uvrđeni« (*Evangelizam*, str. 325, 326).

»Kada bi se napola smanjilo propovedanje, a udvostručio lični rad u domovima prijatelja istine i u crkvi, videli bismo iznenađujuće rezultate.«

»Kada se zanemari lični rad, gube se mnoge dragocene prilike koje bi, da su iskorišćene, sigurno znatno unapredile delo.«

»Duše propadaju bez ličnog rada« (*Evangelizam*, str. 324).

»Taj rad od kuće do kuće, traženje duša, traganje za izgubljenim ovcama, najznačajniji je posao koji možemo obavljati« (*Evangelizam*, str. 325).

Zašto treba posećivati?

Postoje tri razloga za evanđeosko posećivanje.

Prvi je da bi se stekla publika. Ljudima su potrebni pozivi na sastanke. Vernici crkve treba da obave najveći deo ovog posla, ali evanđelista može da otkrije da je neophodno da obavlja ovakve posete tokom prve sedmice evangelizacije. To su obično veoma kratke posete, obavljene s vrata. Evanđelista ili pastor retko ulaze unutra. Upućuje se kratak poziv da dođu na sastanke. Posećuju se ljudi sa prethodnim zanimanjem za crkvu.

Drugi razlog za posećivanje je zadržavanje publike. Tokom prve sedmice otkrićete nekoliko ljudi koji su došli samo prvo veče i nisu se vratili. Ove pojedince možete da posetite tokom prve dve sedmice. Ove posete su takođe kratke i obavljaju se s vrata. Možete da kažete ljudima da ste došli da im donesete materijale koje su propustili kako bi mogli da postignu građivo. Ako nikoga nema kod kuće, možete jednostavno da ostavite materijale uz kratku poruku. Mnogo puta na taj način od osobe koja je došla samo jednom možete da stvorite redovnog posetioca.

Treba da upamtite da su ove posete kratke i da se obavljaju s vrata. Vi pokušavate da izgradite doslednu masu. Sastanci uvek privuku nekoliko radoznalih tragača koji dođu na prvo veče da vide šta se događa, ali nemaju nameru da se vrate. Nemojte da se plašite da ćete ih uvrediti ako ih posetite. Najgore što može da se dogodi je da se oni ne vrate, a to je već slučaj, pa ništa nećete izgubiti ako ih posetite. Naravno, neki će početi ponovo da dolaze, a to ne biste postigli bez ličnog kontakta. Ovakvom vrstom posećivanja mnogo možete da dobijete i ništa ne možete da izgubite.

Treći razlog za posećivanje je pripremanje ljudi da donesu odluku. Mnogima je potrebno ohrabrenje kada odlučuju da slede istinu, i poseta u domu, u pravo vreme, pomoći će im da donesu odluku. Ponekada ljudi imaju određena pitanja. Oni ne žele da vas ometaju na sastanku postavljajući ih, ali to ih sprečava da donesu odluku. Vi posećujete u domu, odgovarate na pitanje i dobijate odluku. Takve odluke nikada ne biste dobili da niste posetili ljude u njihovom domu. Ponekada možete mnogo više da postignete u poseti od deset minuta nego što učinite tokom propovedi od sat vremena.

Ljudi se osvajaju kao pojedinci, a ne u grupi. Velike evangelizacije su odlične za širenje informacija, ali su loše okruženje za razvijanje zajednica sa ljudima. Ovo se najbolje događa kada uđete u domove ljudi. Posluživanje neke zakuske posle sastanka daje ljudima priliku da počnu da izgrađuju odnose sa drugim vernicima, ali to ipak ne može zameniti posećivanje u domu.

Veštine posećivanja

»A ulazeći u kuću nazovite joj: mir kući ovoj.« (Matej 10,12)

Postoje osnovne veštine koje su potrebne u svim posetama. Jedna od najvažnijih je da naučite da budete dobar slušalac. Bog nam je dao dva uha i jedna usta, ali mnogi ljudi se ponašaju kao da imaju dvoje usta i jedno uho. Potrebno je da slušamo. Ključ dobre posete je da budete dobar slušalac. Postavljajte prava pitanja kako biste pokrenuli ljude da govore, a zatim slušajte, i naučićete sve što treba da znate. Ovo vam dozvoljava da kažete pravu stvar u pravo vreme.

Mnogi novi evanđelisti se boje da posećuju jer ne znaju šta da kažu ali ključ za posećivanje nije u govorenju mnogo reči, već u pažljivom slušanju onoga što ljudi govore. Veština slušanja je najvažniji sastojak uspešne evanđeoske posete. Jedno od ključnih pitanja koje možete da postavite u poseti je: »Šta ste mislili o...?« ili »Kako se osećate povodom...?« Ova pitanja sa otvorenim krajem smišljena su da navedu ljude da govore. Glavni cilj posete je da slušate ljude kako biste mogli da procenite njihovo zanimanje za poruke koje slušaju. Kada znate kako se ljudi povezuju sa istinom, onda ćete znati i šta da kažete.

Kada vam neko postavi pitanje, ponovite to pitanje. Ovo pomaže ljudima da znaju da ste ih stvarno slušali. Ako ste pogrešno razumeli pitanje, oni će vas ispraviti, i onda nećete dati pogrešan odgovor. Nikada nemojte da se prepirete sa ljudima koji postavljaju pitanja. Posetioci se *nikada* ne prepiru. Možda ćete pobediti u prepirci, ali ćete izgubiti tog pojedinca.

Posle pravilnog shvatanja pitanja, odgovorite na njega brzo i jednostavno. Nemojte da iskoristite više od dva ili tri teksta da objasnite odgovor. Zatim pitajte da li to odgovara na njihovo pitanje. Većina ljudi će potvrdno odgovoriti. Ako i dalje imaju pitanja, odgovorite im složenije ili ostavite literaturu koja objašnjava tu temu. Većina ljudi provodi previše vremena odgovarajući na neko pitanje. Oni osobi koja je postavila pitanje daju više nego što joj je potrebno. To često više smeta nego što pomaže. Nekim ljudima biće potrebna detaljnija objašnjenja; ipak, počnite sa jednostavnim pristupom.

Drugo iskušenje u koje upada neiskusni evanđelista jeste da daje informacije o temama koje još nisu obrađene. Potrebno je da saču-

vate njihovu radoznalost kako bi oni nastavili da dolaze na sastanke. Ako odgovorite na pitanja pre nego što se tema obradi na sastanku, neće biti potrebe da više dolaze. Ponekada je potrebno da ljudi čuju druge teme pre nego što im odgovorite na to pitanje, pa je pravilo veoma strogo: *nemojte unapred da govorite o temama koje još niste obradili.*

Kada posećujete ljude, brzo ćete početi da prepoznajete znake interesovanja ili nezainteresovanosti. To nije uvek jasno tokom početka serije, ili kada je osoba koja posećuje neiskusna. Evanđelisti postepeno razvijaju šesto čulo koje im govori koliko je ozbiljan neki pojedinac, ali kada učite, najbolje je da ne donosite brze zaključke.

Jedan od znakova prave zainteresovanosti je oduševljenje koje pojedinac pokazuje prema sastancima. Ako su oni stvarno uzbuđeni zbog sastanaka i lako daju informaciju, onda je to obično dobar pokazatelj iskrenog interesovanja, posebno ako se to oduševljenje nastavi i posle teme o subotnoj istini.

Ponekada su pitanja koja postavljaju pokazatelj da su spremni da donesu odluku. Jednom sam posetio jednu porodicu mormona. Oni su redovno dolazili na naše sastanke i dobro su reagovali na istine koje su čuli. Počeli su da svetkuju subotu i osećao sam da treba da donesu odluku da se pridruže crkvi, ali brinuo sam se zbog njihovog mormonskog nasleđa. Prilikom jedne posete upitali su me šta da rade sa donjim vešom. Najpre sam bio potpuno zbunjen, a onda sam se setio da mormoni imaju sveti donji veš koji uvek moraju da nose nakon što su bili u hramu. Njihovo pitanje me je osvestilo da su spremni da napuste mormonizam i postanu adventisti.

Drugi ključ za određivanje iskrene zainteresovanosti je da posmatrate promene u njihovom načinu života koje nastaju kao rezultat onoga što slušaju na sastancima. Jednom sam posetio jednu ženu nakon što smo izneli jednu zdravstvenu poruku. Rekla mi je kako je došla kući posle sastanka i ispraznila iz zamrzivača sve proizvode od svinjetine i njima nahranila psa. Zatim me je pitala da li je dobro postupila. Očigledno je bila iskreno zainteresovana.

Drugi put je jedan fini mladi par dolazio na naše sastanke. Svako večer su sedeli u zadnjem redu i činilo se da upijaju sve što se događa. Pastor i ja smo bili veoma uzbuđeni zbog ovog mladog para, znajući da bi bila milina imati ih u crkvi. Zatim smo izneli zdravstvenu poruku. Sledećeg jutra posetili smo njihov dom. Dok smo prilazili, osetili smo miris sličan destileriji. Shvatili smo kada smo ugledali prazne

boce piva u smeću da su došli kući posle sastanka i pili cele noći. Bili smo veoma obeshrabreni dok smo kucali na njihova vrata.

Par je otvorio vrata i brzo su shvatili kako sve izgleda, pa su ponudili sledeće objašnjenje. Rekli su kako su došli kući sa sastanka i ispraznili sva svoja pića, sipajući ih u sudoper. Pastor i ja smo bili tako srećni što u razočaranju nismo odustali. Danas ovaj mladi čovek i njegova žena služe Gospodu u propovedničkoj službi.

Odakle da dobijete imena za posećivanje? Ako su sastanci u početnoj fazi, možete da posetite ljude koji su se potpisali u crkvenoj knjizi za posetioce, ili ljude koji pohađaju pastoreve biblijske časove. To su uvek dobri prijatelji. Možete da posećujete zajedno sa pastorom ili laikom koji im drži biblijske časove.

Kada sastanci počnu, vaši listovi za registraciju i kartice za reakciju treba da vam obezbede imena onih koji dolaze. Ponekada ćete posetiti osobu za koju ste pomislili da je došla samo jedno veče, a onda ćete otkriti da dolazi redovno, samo ne popunjava karticu svako veče. Ovi ljudi će uglavnom ceniti vašu posetu, ali takođe će ih ohrabriti da svako veče vraćaju svoju karticu kako bi vam uštedeli put da im donesete materijale.

Posećivanje je važno. Posećivanje je neophodno. Uspeh vaših sastanaka zavisice od vaše sposobnosti posećivanja, pa je zato potrebno da što pre savladate ove veštine. Ovo poglavlje nas je upoznao sa posećivanjem i dalo neke osnovne veštine. Sledeće poglavlje će istražiti svaku posetu koju naćinite tokom evanđeoske serije. To će vam pomoći da razumete šta treba da radite prilikom svake posete i pomoći će vam da razvijete neophodne veštine.

34. Subota, 22. avgust 2020.

Protivljenje i izgovor

»Jer sam došao da rastavim čovjeka od oca njegova i kćer od matere njezine i snahu od svekrve njezine.« (Matej 10,35)

Vrlo malo ljudi donosi velike odluke bez prethodnog suoćavanja sa nekoliko prepreka. Radeći sa ljudima, posmatrao sam kako prolaze kroz duboke borbe, i ponekada osećate da će okrenuti leđa Božjoj istini. Međutim, ova borba je vitalni deo procesa donošenja odluke.

Umesto da se obeshrabri zbog ove borbe, evanđelista treba da bude zahvalan što se osoba bori za to.

Kada se ljudi ne suočavaju sa konfliktom i kada ne doživljavaju nikakve nevolje, to ponekada pokazuje da nisu stvarno shvatili teme. Oni su bili kao sunder, samo su upijali informaciju, ali je nisu činili vitalnim delom svog života. Mnogo puta ovakvi ljudi brzo prihvate poruku, ali takođe i brzo napuste crkvu. Prema tome, evanđelisti treba da shvataju borbe kao vitalni deo procesa posvećenja.

Najveći problem sa kojim se suočavamo u pomaganju ljudima u procesu donošenja odluke je nesposobnost da ih se navede da izraze probleme sa kojima se bore u svom umu. Ukoliko osoba ne veruje evanđelisti, retko će se otvoriti i otkriti pravi problem. Mnogi evanđelisti će stalno posećivati tu osobu i nikada neće doći do stvarnog razloga što ona okleva da donese odluku. Ukoliko ne dođete do pravo razloga, odluke će se retko dogoditi.

Kada počnete da iznosite Božju istinu ljudima, oni odmah počinju da razmišljaju o posledicama koje će nastati ako počnu da slede istine koje vide u Bibliji. Njihov argument je retko ono što kaže Biblija, već posledice u njihovom ličnom ili porodičnom životu. Ako se evanđelista bavi samo informacijama iz Reči, nikada neće moći da odredi pravi problem, i osoba će retko doneti odluku. Ponekada su problemi od kojih se plaše samo tvorevina mašte. Oni su pojedincu stvarni, ali ustvari ne postoje. Druge prepreke su stvarne, ali mogu da se savladaju kroz Božju silu. Mnogi ljudi to ne znaju. Tek kada izmamite njihov stav o posledicama njihovih postupaka, znaćete kako da im pomognete. Zato evanđelisti treba protivljenje da posmatraju kao divnu priliku da pomognu ljudima.

35. Subota, 29. avgust 2020.

Posećivanje prijatelja radi pomoći u ostavljanju pušenja

»Sve mogu u Isusu Hristu, koji mi moć daje.« (Filibljanima 4,13)

Danas je pušenje manji problem nego u prethodnim generacijama jer manje ljudi puši. Ipak, oni koji još puše su okoreli pušači kojima je mnogo teže da prestanu. Uz Božju pomoć, čak i ovi ljudi

moгу da pobeđe duvan. Pomaganje ljudima da prestanu da puše u kontekstu javne evangelizacije je mnogo lakše nego u kontekstu programa za odvikavanje od pušenja koji sprovodi crkva. Oni koji dolaze na sastanke daleko su više motivisani zbog duhovne dinamike i rasta obraćenja koji doživljavaju. Vreme da se pomogne ljudima u ovom području nastaje kada su čuli zdravstvenu poruku na sastancima, ili kada su doneli odluku da se pridruže crkvi i znaju da moraju da prestanu da puše.

Pristup koji ovde preporučujemo zasnovan je na ljudima koji su veoma duhovno motivisani i žele da prestanu da puše. Ovaj pristup nije smišljen za ljude koje treba ubeđivati da treba da prestanu. U stvari, ukoliko ljudi nisu sasvim ozbiljni u želji da prestanu da puše, ne bih čak ni počeo da primenjujem metod koji ću upravo opisati.

Tokom ove posete, kada završimo sa ugodnim čavrljanjem, evangelista treba odmah da utvrdi želju osobe da prestane da puši. Možete da spomenete karticu za odluku koju su predali i na kojoj su označili svoju želju. Kada oni jednom potvrde svoju odluku, nastavite da iznosite neke osnovne informacije iz našeg tradicionalnog materijala za odvikavanje od pušenja, koji koristimo na javnim seminarima. To bi moglo da obuhvata teme kao što su lagana ishrana tokom prvih nekoliko dana, izbegavanje mesta koja su povezana sa pušenjem, itd. Možete čak i da im date neki od traktata za odvikavanje od pušenja jer oni mogu da sadrže korisne predloge.

Ipak, ljudi sa kojima radite su motivisani ne samo zdravim životom već i Isusom koji postaje Gospodar njihovog života, zato kao duhovni posetilac vi treba da primenite duhovnu dinamiku pomažući im da prestanu da puše. U ovom okruženju važno je da osoba nauči kako da se prizove na Božja obećanja o pobeđi nad grehom. Upamtite, to nikada nije naša pobeđa već se uvek događa prizivanjem na pobeđu koja je već naša u Isusu Hristu. Ja sa njima podelim nekoliko biblijskih obećanja.

Prva Korinćanima 15,57 kaže: »A Bogu hvala koji nam daje pobeđu kroz Gospoda našeg Isusa Hrista.« Ovaj odlomak se pojavljuje u kontekstu vaskrsenja. Ako Isus može da nam pruži pobeđu nad smrću, onda sasvim sigurno može da nam pruži pobeđu nad cigaretama. Ne samo što je Bog kategorično obećao da će nam dati pobeđu, već nam On kaže da treba unapred da Mu zahvaljujemo na pobeđi koju nam je već dao. Zato kada ljudi kleknu i pognu glavu i zatraže od Boga pobeđu nad cigaretama, oni mogu da ustanu i oduševljeno

objave da imaju pobjedu jer je Bog obećao da će im je dati. Odvojte dovoljno vremena kako biste se postarali da ljudi koje posećujete stvarno veruju da Bog može da im pruži pobjedu, i kada ih pitate, oni oduševljeno mogu da odgovore da bez sumnje znaju da će im Bog dati pobjedu.

Rimljanima 13,14 dodaje zanimljiv korak: »Nego se obucite u Gospoda Isusa Hrista; i telu ne ugađajte po željama.« Upitajte one koje posećujete sa kakvim željama tela se bore. Očigledno, to će biti pušenje. Tekst kaže da ne treba da se trude da ispune želje tela. Ako je za njih želja tela pušenje, a ne treba da se trude da je ispune, šta onda treba da urade? Mnogi ljudi brzo odgovaraju da to znači da treba da prestanu da puše.

Ako mi je Bog dao pobjedu, zatim Pismo objavljuje da ne treba da planiram da pušim, onda mi u blizini nisu potrebne cigarete. Ako bi ih imao, to bi pokazalo da ne verujem stvarno da mi je Bog dao pobjedu. Zato, u ovom trenutku ohrabrite pušača da vam preda sve svoje cigarete. Ako ljudi odbiju, ne preporučujem da nastavite jer ovo pokazuje da još nisu ozbiljni u svojoj želji da prestanu da puše.

Takođe je korisno da im u ovom trenutku ispričate nekoliko priča koje će ih malo opustiti. Na primer, mnogo ljudi kada odustanu od pušenja, drže cigarete u blizini za slučaj da se nađu u iskušenju. Naravno, obično se to i dogodi. Svako će shvatiti da će se to dogoditi ako imaju cigarete u blizini. Takođe pričam anegdotu o jednom malom dečaku koji se prehladio, ali je želeo da ide na plivanje sa ostalom decom. Pitao je da li može da ide sa decom i da samo gleda. Majka ga je pustila. Nešto kasnije se vratio sa mokrom kosom. Majka ga je pitala zašto je plivao kada je samo trebalo da posmatra. On je odgovorio da je bio u iskušenju. Ona je pitala: »Zašto si poneo kupaći pribor sa sobom?«

»Za slučaj da budem u iskušenju,« odgovorio je on. Tako se mnogi ljudi osećaju, ali ako nam je Bog dao pobjedu, onda ne moraju da drže cigarete u blizini.

Treći tekst je biblijsko obećanje koje je zapisano u 1. Korinćanima 10,13: »Drugo iskušenje ne dođe na vas osim čovečijeg; ali je veran Bog koji vas neće pustiti da se iskušate većma nego što možete, nego će učiniti s iskušenjem i kraj, da možete podneti.« Kakvo divno obećanje! Bog nam nije obećao da neće biti iskušenja, već samo da će nam On dati pobjedu. Uverite ljude da će iskušenja doći, i da mogu da budu teška, ali da Bog neće nikome dozvoliti da bude iskušan

iznad svoje sposobnosti da se izbori s tim. Ohrabrite ih da obeleže ovaj tekst i da ga otvaraju i čitaju Bogu kada god se nađu u iskušenju. Upamtite, Bog nije obećao glatku plovidbu do pobeđe nad duvanom. On je samo obećao da ćemo bezbedno stići na drugu stranu.

Ovaj tekst je izvor ogromne snage ljudima dok prestaju da puše, ali evanđelista treba da naglasi da želja za pušenjem neće jednostavno nestati već da će im Bog pomoći u teškim trenucima. Zašto Bog ne izbavi ljude na čudesan način? Verujem da ih proces prizivanja pobeđe kroz Božju silu uči da veruju Bogu. Na kraju, oni će znati da nisu pobeđu postigli u ljudskoj sili, već samo kroz božansku silu. Bog im dozvoljava da se bore kako bi naučili da Mu bezrezervno veruju.

Još jedno biblijsko obećanje koje treba da iznesete u ovom trenutku je Filibljanima 4,13: »Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje.« »Sve« se odnosi i na sposobnost prestanka pušenja. Prema tome, razmišljanje da osoba ne može da ostvari pobeđu znači poricanje neverovatne sile beskrajnog Boga Svemira koji kaže da možemo sve da postignemo kroz silu ovog Hrista.

Na kraju pročitajte Marko 11,24: »Zato vam kažem: sve što ištete u svojoj molitvi verujte da ćete primiti; i biće vam.« Tako je ako verujemo u to. Ako tražim pobeđu od Boga a sa kolena ustajem pitajući se da li ću je stvarno dobiti, onda je nemam. Imam je zato što mi je Bog to obećao i ja verujem u Božje obećanje.

Iznošenje svih ovih tekstova o Božjoj veličanstvenoj sili je izgrađivanje pozitivne vere da će im Bog dati pobeđu nad duvanom. Oni ne treba da sumnjaju. Oni će imati pobeđu u Hristu. Ako je osoba pozitivno reagovala sve vreme, sada ste spremni da kleknete i zatražite od Boga da joj da pobeđu. Uputite poslednje zapažanje, »Osećam da ste kroz vaše današnje odgovore spremni da zatražite pobeđu od Boga i da verujete da vam je već dao.« Oni treba pozitivno da odgovore na tu rečenicu. Zatim zajedno kleknite i molite se jednostavno, tražeći od Boga pobeđu nad duvanom. Na kraju molitve neka oni ponavljaju za vama, »Dragi Isuse, potrebna mi je pobeđa nad pušenjem. Ne mogu sam to da uradim. Moram da se prizovem na Tvoju pobeđu. Hvala Ti što si mi je dao. Amin.«

Kada ustanete sa kolena pružite ruku i rukujte se s njima i pitajte da li im je Bog dao pobeđu. Oni treba pozitivno da odgovore. Vi kažete: »Amin!« Onda im spomenite da ako zapadnu u nevolje, treba slobodno da vas pozovu u bilo koje doba dana i noći i vi ćete se moliti sa njima za pobeđu. Zapišite im biblijske tekstove sa obećanjima

i uputite ih da ih citiraju Bogu redovno kada se nađu u snažnom iskušenju. Onda kažete da biste voleli da se vratite za dvadeset i četiri sata i proslavite prvih dvadeset i četiri sata pobjede sa njima. Zapazite da ne dolazite da ih proverite već da samo pozitivno proslavite ono što je Bog uradio.

Šta se događa ako se sledećeg dana vratite i otkrijete da su oni ipak popušili nekoliko cigareta? Nikada nemojte da ih grdite već proslavite Boga što im je dao pobjedu nad osamnaest cigareta tog dana (ako su oni, na primer, pušili po jednu paklicu dnevno). Zatim ponovite Božja obećanja za one dve koje su preostale. Uvek budite pozitivni i naglašavajte ono što Bog radi.

Otkrili smo da ljudi koji prestanu da puše uz pomoć ovog pristupa, zajedno sa korisnim predlozima iz literature za odvikavanje od pušenja, stižu pobjedu mnogo lakše u odnosu na one koji pokušavaju da to urade bez duhovnog pristupa. U stvari, oko 90 posto onih koji vam daju svoje cigarete i mole se sa vama stižu pobjedu, a oko 70 posto njih trajno prestaju da puše. Ne znam nijedan drugi metod koji daje takve rezultate. Neverovatna sila je na raspolaganju u Isusu Hristu, samo ako pomognemo ljudima da se uhvate za Božju silu. Naravno, ovi jednostavni koraci dobro funkcionišu i sa bilo kojim drugim grehom oko koga se ljudi bore. Veliki princip je da upamtimo da se prizovemo na Božju pobjedu umesto na ljudsku borbu. Ljudima je najteže da nauče da se u potpunosti oslone na Božju silu.

36. Subota, 5. septembar 2020.

Otkrivanje prepreka

»A sud je ovaj što Vidjelo dođe na svijet, i ljudima omilje većma tama negoli Vidjelo; jer njihova djela bijahu zla. Jer svaki koji zlo čini mrzi na vidjelo i ne ide k vidjelu da ne pokaraju djela njegova, jer su zla.« (Dela 3,19–20)

Kada se osoba suoči sa potrebom da donese odluku, ona odmah postaje svesna svih onih stvari koje stoje između nje i donošenja te odluke. Ovo važi za sve velike životne odluke. Na primer, ako bračni par treba da kupi novi auto, oni najpre sednu i razmišljaju koliko mogu da potroše. Cena je jedna od prepreka na putu donošenja od-

luke za kupovinu. Kada jednom odluče kako će platiti automobil, onda mogu da se slože da ga kupe. Slično tome, kada se suoče sa potrebom da donesu odluku za subotu, ljudi će najpre potražiti prepreke kao što su otpuštanje sa posla; reakcija bračnog druga, prijatelja i rođaka, itd. Tek kada osoba uspe da vidi iza tih prepreka, onda može da donese odluku da svetkuje subotu.

Posao osobe koja osvaja duše je da otkrije prepreke za svakog pojedinca. Sve dok osoba ne želi da iznese te prepreke, doneće se malo odluka za Hrista. Kako možete da navedete ljude da vam kažu koje su njihove prepreke? Samo kroz razvijanje dobrih međuljudskih odnosa rano na početku sastanaka. Ljudi jednostavno neće podeliti svoje duboke misli ukoliko ne osećaju da je bezbedno da to učine. Zato je od suštinske važnosti da izgradite čvrste veze sa ljudima na početku serije propovedi. Kada jednom steknu poverenje u vas, biće im prijatno da otvore svoje srce u prikladno vreme.

Očigledno, čak i ako imate dobre međuljudske odnose sa nekim pojedincima, oni vam neće uvek reći svoj problem ukoliko ne postavite prava pitanja. Umetnost osvajanja duša uključuje postavljanje pravih pitanja u pravo vreme. Naša je sveta dužnost, kao Hristovih predstavnika, da otkrijemo ove prepreke kako bismo mogli da pomognemo ljudima da donesu odluku da slede Hrista. Slušajte savet Elen Vajt.

»Sveta odgovornost leži na propovedniku da pazi na duše kao onaj koji mora da podnese izveštaj. On mora da se zainteresuje za duše sa kojima radi, otkrivajući sve što ih zbunjuje i muči i smeta im da hodaju u svetlosti istine« (Ellen White, *Review and Herald*, August 30, 1892).

»Propovednik mora da poznaje prirodu teškoća u umu ljudi kako bi mogao da zna da svakom čoveku da njegovu porciju hrane u pravo vreme« (Ellen White, *Ms. 34*, 1893).

Često vernici žele da posećuju ljude, ali ne znaju šta da im kažu. Morate da pronađete put do njihovog srca. Inače, može beskrajno posećivati a da ljudi nikada ne donesu odluku. Nikada ne treba da uđete u neki dom a da ne znate svrhu vaše posete i nemate jasan plan kako da je ispunite. Ponovo, Elen Vajt daje odličan savet o ovome:

»Mnogi od radnika ne uspevaju u svom delu zato što se ne približavaju dovoljno onima kojima je njihova pomoć najpotrebnija. S Biblijom u ruci, oni se moraju potruditi da na ljubazan i prijateljski

način pronadu prigovor i smetnje koje postoje u shvataju onih koji počinju da pitaju: 'Šta je istina?' Zatim treba brižljivo i nežno da ih vode i poučavaju, kao učenike u osnovnoj školi« (*Sluge jevanđelja*, str. 172).

»Vaš uspeh ne zavisi toliko od vašeg znanja i učenosti, koliko od vaše sposobnosti da nađete put do srca« (*Isto*, str. 175).

Ovaj pristup zahteva blisku, ličnu zajednicu. Ne možete na brzinu da posetite i očekujete da će vam ljudi dovoljno verovati da vam otvore lične probleme koji ih sprečavaju da slede Isusa. Vaš čitav pristup treba da pokazuje otvorenost od samog početka vašeg zajedničkog vremena. Ako stvorite atmosferu u kojoj ljudi osećaju slobodu da se izraze, biće mnogo lakše da razgovarate o teškim temama.

Većina onih koji osvajaju duše previše se brinu da li će reći pravu stvar. Oni se brinu da će možda reći nešto pogrešno, pa zato ne govore ništa, što je mnogo gore. Upamtite, vi ne radite sami. Vi predstavljate Cara svemira i On je obećao da će biti sa vama dok to radite. Vi ne govorite svoje reči, već reči koje će vam dati sam Bog. Zato nemojte da se brinete šta ćete reći. Verujte da će vas Bog osposobiti da izgovorite Njegove reči.

»Ako radnik svoju dušu uzdiže i oplemenjuje u molitvi, Bog će mu pomoći da progovori pravu reč u pravom trenutku« (*Isto*, str. 104).

37. Subota, 12. septembar 2020.

Postupanje prema preprekama u biblijskom radu

**»Ako li kome od vas nedostaje premudrosti, neka ište u Boga koji daje svakome bez razlike i ne kori nikoga, i daće mu se;«
(*Jakovljeva 1,5*)**

Najpoželjniji plan za odgovaranje na prepreke jeste da na njih odgovorite unapred, pre nego što se one pojave. Očekujte ih. To se postiže kroz propovedi u evanđeoskoj seriji. U njima se uglavnom daju odgovori na glavna protivljenja. Na primer, kada govori o suboti, evanđelista treba jasno da odgovori na teme kao što su: jasno saznanje koji dan je sedmi dan, mišljenje da je subota bila samo za Jevreje, ili osećanje da danas nema nikakve razlike u tome koji dan se svetkuje. Ove tačke treba da budu sastavni deo prezentacije.

Pored toga, postoje druga biblijska protivljenja o kojima treba govoriti u javnosti, kao što su Kološanima 2,16 i Rimljanima 14,5.6. I dalje ćete susretati ljude koji su čuli objašnjenja ovih tekstova, ali i dalje im je potrebno objašnjenje, detaljnije, o tim ili drugim tekstovima. Drugim rečima, sva biblijska protivljenja treba očekivati i odgovarati na njih javno, kao da su sastavni deo prezentacije. Kada neka osoba sasluša prezentaciju o suboti, ili bilo kojoj drugoj temi, ona već treba da dobije jasne odgovore na sva očekivana protivljenja. Poneko će uvek spomenuti nekoliko biblijskih odlomaka koji su malo teži i na njih treba odgovoriti u njihovom domu.

Ipak, glavna protivljenja prema suboti retko su biblijska. Ona su više porodična ili lična stvar. Ipak, čak i ove brige mogu da se očekuju. Na primer, u mojoj seriji tokom četvrte večeri propovedam o trojici Jevreja u užarenoj peći i stavljam veliki naglasak na dubinu vere koju su oni pokazali u spremnosti da služe Bogu, bez obzira na posledice. Spominjem da ne postoji nikakav izgovor da idemo protiv Božjeg zakona i spominjem prepreke kao što su posao, porodica, itd. Ne spominjem subotu, ali postavljam ovaj čvrsti temelj. Kada se pojave problemi oko svetkovanja subote, mogu da se vratim na ovu priču. Postavljanje takvih priča na početku serije stvara biblijski temelj za odgovaranje na protivljenje kada se ono pojavi.

Za većinu protivljenja koje ljudi izražavaju nije potreban naširoki odgovor. Na većinu može da se odgovori veoma brzo i najbolje je da citirate Sveto pismo. Uvek se setite da ljude usmerite ka Bibliji. Pojedinci nisu zainteresovani za vaše mišljenje oni žele da znaju Božji savet za njih. Ponekada ljudi postavljaju jednostavno pitanje, a mi odvojimo pola sata da odgovorimo na njega. Ta osoba onda počinje da misli da je ovo velika stvar kada treba toliko vremena da se odgovori. Zato brz odgovor smanjuje protivljenje i prenosi ideju da to nije komplikovan problem. Ipak, nakon brzog objašnjenja, najbolje je da proverite zapažanje i postarate se da je odgovor bio jasan. Ako se protivljenje nije razrešilo, biće potreban duži odgovor.

Protivljenje nasuprot izgovora

»I ušavši u zbornicu govoraše slobodno tri mjeseca učeci i uvjeravajući za carstvo Božije.« (Dela 19,8)

Prilikom posećivanja prijatelja neki ljudi će pre dati izgovore nego prave prepreke. Dobar biblijski radnik treba da je sposoban da razlikuje izgovore i protivljenja i može da zaobiđe izgovor kako bi došao do prave prepreke. Neiskusni biblijski radnici prave grešku jer prihvataju izgovor kao da on ima veliku važnost, ne shvatajući da se ispod površine krije dublje protivljenje. Mnogo puta izgovor često sadrži nagoveštaj o pravom problemu. Zato je važno da postavimo prava pitanja kako bismo mogli da otkrijemo prave probleme u umovima ljudi.

Kakva je razlika između izgovora i protivljenja? Izgovori su način da se zaobiđe donošenje odluke za Hrista, dok je protivljenje iskrena prepreka ka pravoj odluci. Pojedinaac ne može da donese odluku dok se ova velika prepreka ne ukloni. Isti problem može da bude i izgovor i protivljenje. Ne treba nešto odmah odbaciti kao izgovor, a druge stvari posmatrati kao protivljenje.

Na primer, Suzana vam kaže da ne može da svetkuje subotu jer će izgubiti posao. Ipak, Janko koristi istu rečenicu kao izgovor jer ne želi da bude drugačiji. On bi mogao da dobije slobodnu subotu ako je zatraži, ali on to ne želi, zato rad subotom koristi kao izgovor. Suzana ozbiljno želi da svetkuje subotu, ali je njen posao sprečava u tome. U njenom slučaju problem je prava prepreka, ali briga može da bude ista za oboje ljudi.

Ako biste pitali Janka: »Ako bi mogao da dobiješ slobodnu subotu, da li bi počeo da je svetkuješ?« on bi brzo našao drugi izgovor. Ali Suzana bi odmah odgovorila da bi počela da svetkuje subotu. Zato je od ključne važnosti da razlikujemo da li je problem izgovor ili prepreka. Inače, evanđelista bi mogao da pretpostavi da je problem dobijanje slobodne subote, a u stvari pravi problem je što osoba ne želi da bude drugačija. Odgovaranje na protivljenje znači da morate jasno da poznajete sa kojim problemom se pojedinac suočava.

Iako se izgovori i protivljenja mogu naći u bilo kom području, najveći deo protivljenja važi u društvenim ili ekonomskim područ-

jima, ili porodičnim problemima za koje osoba smatra da će biti posledice odluke za Isusa. Uvek je važno da dođete do pravog razloga protivljenja da biste znali kako da im pomognete. To može da se postigne samo uspostavljanjem čvrste veze koja se gradi iz vaših prethodnih poseta.

Izgovori obično ukazuju da se ljudi nalaze u dolini odluke. Oni osećaju da će evanđelista tražiti od njih da donesu odluku povodom određene teme. Oni doživljavaju borbu zbog te teme. Pokušavajući da izbegnu donošenje odluke u tom trenutku, ljudi izbacuju izgovore. Ovo nije nameran pokušaj da se biblijski radnik navede na pogrešan put, to je jednostavno ljudska priroda. Kao kod primera bračnog para koji kupuje automobil, oni mogu da kažu prodavcu da treba da odu kući i provere svoje finansije. Istina je da su oni već proverili svoje finansije, ali to je izgovor kojim izbegavaju donošenje odluke u tom trenutku. Dobar prodavac zna da ih nešto drugo sprečava da donesu odluku da kupe, pa će ih podsticati da otkrije pravi problem kako bi zaključio prodaju.

U osvajanju duša mi se bavimo nečim što je mnogo dragocenije od kupovine automobila. Ipak, ponekada prihvatamo prvobitne izgovore i propuštamo da dođemo do pravog razloga, zato ne uspevamo da ih dovedemo do trajne odluke za Isusa. Zato je tako važno da sagledamo iza izgovora i otkrijemo pravi problem.

Pokušavajući da otkrije da li osoba daje izgovor ili pravo protivljenje, evanđelista treba pažljivo da sluša šta ta osoba govori i kako to govori. Ako je njihov stav u tom trenutku opušten ili čak neozbiljan, možete da budete sigurni da imate posla sa izgovorom, a ne protivljenjem. Ako vas ne gledaju u oči već negde u stranu dok daju razlog, možete da budete sigurni da ste dobili izgovor. Vreme je još jedna ključna stvar. Ljudi su skloni da daju izgovore na početku posete, baš kada pomisle da će biti upitani u vezi s odlukom.

Kako u radu sa ljudima otkriti pravu prepreku i odgovoriti na nju?

»Eto, ja vas šaljem kao ovce među vukove: budite, dakle, mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi.« (Matej 10,16)

Procedura za otkrivanje pravog razloga kod ljudi je prilično jednostavna, ali je takođe i veoma efektivna. Treba da se u ovoj fazi postavi pitanje »Zašto?« Postoje razni načini da se postavi ovo pitanje. Na primer, Janko kaže da subota nije važna i da vi previše naglašavate taj dan. Vi želite da otkrijete da li je to pravo protivljenje ili izgovor, zato odgovarate sa pitanjem, »To je zanimljivo, Janko, molim te pomoz mi da shvatim zašto tako misliš?«

Zapazite da ne treba odgovoriti na iznetu tvrdnju, već se jednostavno traže dalje informacije. To je pokušaj da se zađe iza Jankovih osećanja o relativnoj važnosti subote. Ako osoba koja osvaja duše napadne njegovu izjavu i izazove ga, Janko može da postane defanzivan. Umesto toga, Janko je prisiljen da otkrije razmišljanje koje ga je dovelo do tog zaključka. Mnogo puta će Janko odmah da odbaci rečenicu i otkrije nešto dublje što je stvarni problem. To je ono što se mi nadamo da će on učiniti. Možete da provedete bezbroj sati razgovarajući o važnosti subote, ali to neće pomoći jer se u stvari radilo o izgovoru.

Ponekada ćete odgovoriti na ono što mislite da je pravo protivljenje samo da bi vam osoba odgovorila sa drugim protivljenjem. To u stvari pokazuje da se ta osoba izgovara i morate da postavite pitanja »Zašto« da biste zašli ispod površine i otkrili pravi problem. Obično je poslednja stvar koja se spomene pravi problem. Treba da odgovorite na pravi problem i da ne gubite mnogo vremena odgovarajući na izgovore. To ne znači da treba da zanemarite ponuđene izgovore. Vi ponavljate njihovu brigu i zatim postavljate pitanje »Zašto«, pokušavajući da dođete do stvarnog problema.

Još jedan važan način da se odredi pravi problem jeste da postavite pitanje »Zašto« na sledeći način: »Janko, razumem to što kažeš da misliš da subota nije toliko važna. A kada bi iznenada shvatio da je važna, da li bi je svetkovao?« Ako Janko odgovori »Da« na to pitanje, onda bi to pokazalo da se radilo o pravom protivljenju. Ipak, ako on

ponudi druge razloge, onda ste definitivno dobili izgovor. Nastavite da postavljate ovo pitanje sve dok osoba ne odgovori pozitivno.

»Znači, Janko, ako razumem to što govoriš, ako se sve sredi i tvoja žena se ne protivi da ideš u crkvu subotom, ti bi svetkovao Božju subotu?« Sada Janko odgovara pozitivno. Zna da ste došli do pravog problema. Onda možete da se bavite temom protivljenja od strane njegove žene.

Ovo možda zvuči pojednostavljeno, ali to je veoma osnovna tehnika koja je uspešno delovala kod mnogih osvajača duša tokom godina, i bila je instrument u pomaganju hiljadama ljudi da donese odluku za Isusa. Upamtite, ovaj metod ne rešava problem. On samo osigurava da se bavite sa stvarnim problemom, a ne izgovorom.

Sada ste otkrili pravi problem. Šta sledeće da uradite? Sada znate da se Jankova žena protivi, ali kako da mu pomognete u ovom problemu? Postoji druga jednostavna procedura koju možete da koristite u ovom trenutku, ali ona je uspešna samo ako ste otkrili pravi problem. Ovaj plan može da se koristi sa bilo kojim protivljenjem. Nazvaćemo ga tehnika OOO.

OOO predstavlja, »osećati, osećali, otkrili«. U Jankovom slučaju to bi išlo nekako ovako. »Janko, razumem kako se osećaš.« Pazite se ovde. Ako niste doživeli ono kroz šta Janko prolazi, onda ne razumete kako se on oseća. Zato, u tom slučaju, treba da kažete, »Janko, mogu samo da zamislim kako se osećaš.« Ovde je poenta da se stvori saosećanje sa osobom, da mu se stavi do znanja da razumete kroz šta prolazi, čak iako ste ograničeni u sopstvenom iskustvu. Ako je osoba upravo otkrila da je njen problem homoseksualnost, ne možete da kažete: »Razumem kako se osećaš.« Zato budite pažljivi, ali stvorite saosećanje.

Drugo O predstavlja »osećali«. »Janko, želim da znam da nisi jedini koji se tako oseća. I drugi su se osećali tako.« Važno je da ljudi znaju da njihov problem nije nešto novo. Ako možete, ispričajte priču o nekome ko se borio sa ovakvim problemom. Prve dve rečenice stvaraju saosećanje i zajedništvo, pomažući osobi da shvati da nije sama u svojoj borbi.

Treće O predstavlja »otkrili«. »Janko, iako su ovi ljudi prošli kroz slične probleme, oni su otkrili da je Isus naročiti prijatelj dok su se borili sa gubitkom porodice.« Ovde predstavljate rešenje u Hristu. Osoba treba da zna da će Isus biti sa njom dok teži da Ga sledi. Pru-

žite im sigurnost saosećajne Isusove ruke koja će ih pratiti kroz nevolje.

Očigledno, tokom posete u domu, možete da provedete više vremena baveći se svakom opisanom tačkom. To je bliski i lični rad, i biće vam potrebna milost Svetog Duha dok težite da služite ljudima koji se nalaze u dolini odluke. Tehnika OOO može da bude odlično sredstvo koje će vam pomoći da se bavite pravim protivljenjem koje su ljudi otkrili.

Odgovaranje na protivljenje je uzbudljivi deo osvajanja duša. To je pomaganje ljudima koji vam veruju da vam otvore svoje srce i otkriju najdublje strahove. To vas osposobljava, pod vođstvom Svetog Duha, da pomognete ljudima u donošenju trajnih odluka za Isusa tokom Zemljinih poslednjih trenutaka. Ovi predlozi su jednostavni ali veoma duboki u svom ishodu. Neka vas Bog osposobi da pomognete ljudima da savladaju svoja protivljenja i donesu trajne odluke za Isusa.

IV tromesečje

40. Subota, 3. oktobar 2020.

Tri osnove za pomoć u odluci

»Reče im Isus: a vi šta mislite ko sam ja?« (Matej 16,15)

Zakoni dobijanja odluka su prilično jednostavni. Prva osnovna tačka koju treba da upamtimo jeste da **treba da očekujemo od ljudi da donesu odluke**. Otkrio sam da su neiskusni osvajači duša mnogo puta iznenađeni kada ljudi donesu odluku za Hrista. Oni to nisu očekivali. Ako se poruka jasno iznese, i ako smo propovedali Isusa, prirodno je da ljudi donesu odluke da slede Njega i Njegovu spasosnu istinu.

Stav evanđeliste takođe ima mnogo veze sa tim da li će ljudi doneti odluke ili ne. Ako uđem u dom ne očekujući da će se osoba pokoriti Hristovim tvrdnjama, onda se to verovatno neće ni dogoditi. U javnom evangelizmu sam otkrio da ako prva osoba koju posetim tog dana ne donese odluku, to nekako boji moje posećivanje tokom čitavog dana i teško mi je da tog dana dobijem odluke. Ipak, ako prva osoba pozitivno odgovori, onda se naredne odluke donose lakše, čak i u teškim slučajevima. Tako sam odlučio da rano tokom dana posetim one za koje smatram da su najskloniji da donesu odluku, tako da moj um očekuje da će je ljudi doneti. Moje razmišljanje utiče na način na koji ljudi reaguju. Razmišljajte pozitivnije i očekujte da će ljudi odgovoriti, i dobićete mnogo više odluka.

Drugi osnovni princip za dobijanje odluka je da **sledimo Isusovu shemu u službi**. Šta je Isus radio? On je voleo ljude i mešao se sa njima kao onaj koji im je želeo dobro. Osvajač duše mora da voli ljude. Ljudi sa kojima radite nisu samo pijuni koje ćete koristiti da potvrdite svoj uspeh. To su duše za koje je Isus umro. Niko ne može uspešno da osvaja duše a da ne voli ljude. Elen Vajt dalje kaže:

»Dopirao je do ljudskih srca krećući se među njima kao Onaj koji im je želeo dobro. On ih je tražio na gradskim ulicama, u privatnim kućama, u čamcima, u sinagogi, na obalama jezera i na svadbenoj svečanosti. Sretao ih je na njihovim svakodnevnim poslovima i pokazivao zanimanje za njihove svetovne delatnosti. Unosio je svoja uputstva u domove, dovodeći porodice u njihovim vlastitim kućama pod uticaj svoga božanskog prisustva. Njegovo snažno lično saosećanje pomoglo Mu je da zadobije srca« (*Čežnja vekova*, str. 117).

Uspešni evanđelisti ne posećuju ljude samo da bi proučavali Bibliju ili dobijali odluke oni su tu jer vole ljude i razvili su prijateljstva. Prijatelji nisu zainteresovani samo za nečiji verski život, već i za sve druge aspekte njihovog bića. Ključ za osvajanje duša je ljubav prema ljudima. Ključ za dobijanje odluka je ljubav prema ljudima i očekivanje da će oni doneti odluku da slede Isusa.

Treći osnovni princip za dobijanje odluka je da osvajač duša **mora da ima pravo lično iskustvo sa Isusom**. Ako lično ne poznajete Isusa, biće vam teško da pomognete drugima da donesu odluku. Prema tome, život sličan Hristovom je jedna od suština uspešnog osvajača duša. Evanđelisti će biti vredni proučavaoci Biblije. Oni će biti ljudi molitve i živeće doslednim životom koji jasno odražava karakter njihovog uzvišenog Gospoda.

Kada kombinujete život sličan Hristovom, ljubav prema ljudima i očekivanje odluka, sila Svetog Duha osposobljena je da postane nezaustavljiva sila koja dovodi ljude do trajne odluke za Isusa. Ova tri osnovna principa su od suštinske važnosti za uspešno postizanje Isusove misije: dovođenje ljudi u Božje carstvo.

Ponovo, ako vi kao osvajač duša niste ubeđeni u apsolutnu neophodnost da se ljudi posvete Isusu, onda nećete biti uspešni u njihovom vođenju Njemu. Ipak, ako ste ubeđeni da je poznavanje Isusa najvažnija stvar na svetu, onda ćete uraditi sve što je potrebno da biste pomogli ljudima da donesu odluku da slede Isusa.

Slično tome, ako niste ubeđeni da Hrišćanska adventistička crkva ima jedinstvenu poruku za završne dane zemaljske istorije, onda će vam biti teško da ljude pozivate da donesu odluku da postanu adventisti sedmog dana. Tokom godina susretao sam propovednike koji su imali poteškoća u osvajanju duša. Dok smo razgovarali, neizbežno sam otkrio da imaju neke sumnje oko poruke. Zapanjujuće je kako naše lične sumnje mogu da utiču na naš uspeh ili neuspeh u osvajanju duša. Ne govorim da ovo važi u svakom slučaju, ali je prilično dobar barometar ljudske duhovnosti. Zato, ako imate problema u osvajanju ljudi za Isusa ili pomaganju ljudima da odluče da se pridruže Hrišćanskoj adventističkoj crkvi, možda je potrebno da ozbiljno istražite ovo područje u vašem životu.

Ako neko stvarno voli Isusa i potpuno je ubeđen da je Hrišćansku adventističku crkvu Bog podigao da prenese jedinstvenu poruku svetu na kraju vremena, onda osvajanje duša i dobijanje odluka neće biti težak posao. Očigledno, postoje veštine koje mogu da poboljšaju vaše sposobnosti, ali ukoliko ovaj temelj nije na mestu, osvajanje duša biće teško.

41. Subota, 10. oktobar 2020.

Andersonove osnovne tehnike za pomoć u odluci

»Ako li vam nije drago služiti Gospodu, izберите sebi danas kome ćete služiti: ili bogove kojima su služili oci vaši s onu stranu rijeke, ili bogove Amoreja u kojih zemlji živite; a ja i dom moj služićemo Gospodu.« (Isus Navin 24,15)

Roj Alen Anderson, sekretar za propovedničku službu u Generalnoj konferenciji i istaknuti javni evanđelista sredinom dvadesetog veka, predlaže sedam osnovnih tehnika za dobijanje odluka. One su i danas primenljive.

Najpre, predlaže on, treba da budete **saglasni**. Slažite se sa ljudima kada god možete. Ovo može da bude teško ako osoba zagovara neku nebiblijsku istinu. Ipak, ne možete ubediti ljude u biblijsku istinu a da prethodno nisu stekli poverenje u vas, a oni ne mogu da steknu poverenje u vas ukoliko ne otkrijete područja u kojima se slažete.

Na primer, često mi se događalo da mi na početku serije pristupi neki posetilac i da me pita da li verujem u tajno vaznesenje. Ako kažem »Ne verujem«, on se verovatno više neće vratiti na seriju, ali ako kažem »Verujem«, mogao bih da ih navedem da misle da verujem u doktrinu koja nije biblijska. Ipak, moram da pronađem tačku oko koje se slažemo. Moj uobičajeni odgovor je da kažem osobi da sasvim sigurno verujem da Isus ponovo dolazi i da svi znaci ukazuju na taj veliki događaj. Umesto da upadnem u raspravu o tajnom vaznesenju, ja se slažem sa njima u onome što je veoma istinito stvarnost Hristovog drugog dolaska.

Neki dobronamerni evanđelisti misle da je korisno da ljudi od samog početka znaju sve naše jedinstvene doktrine. To nije mudro ako želite da osvajate duše. Uvek je najbolje da počnete sa tačkama u kojima se slažete. Elen Vajt savetuje: »Složite se sa ljudima u svakoj tački u kojoj možete ostati dosledni« (*Evangelizam*, str. 114).

Andersonova druga tačka je da budemo **pažljivi**. Tražite znake da Sveti Duh deluje na srcu te osobe, tako da znate kada da postavite pravo pitanje i zatražite odluku. Ne treba da jurite unapred, ne misleći na to gde se osoba nalazi u svojoj zajednici sa Hristom i istinom.

Treća tačka je da budemo **direktni**. Dolazi vreme kada osvajač duša mora da pređe se opštih na određena pitanja. Direktni, lični pozivi srcu potrebni su ako želimo da ljudi donesu pravilnu odluku. Deset je puta efektivnije da uputimo direktan, ličan poziv nego opšti poziv. Nekoliko reči upućenih direktno pojedincu u privatnosti mogu da učine mnogo više od dugačke propovedi sa propovedaonice. Ovim ne želim da umanjim ulogu propovedaonice jer se lični rad izgrađuje na radu sa propovedaonice, ali izjave u propovedi bez ličnog poziva su bezvredne. »Tajna našeg uspeha i sile kao ljudi koji zagovaraju naprednu istinu otkriće se u direktnim i ličnim pozivima koje upućujemo zainteresovanima« (Ellen White, *Review and Herald* Articles, August 30, 1892).

Četvrto, **budite ljubazni i učtivi**. Ništa ne može da zameni osnovu hrišćanske kulture. Prikazivanje neljubaznosti i neučtivnosti može da poništi sve dobro koje je učinjeno. Elen Vajt savetuje: »U sve što izgovorite unesite duh i život Hristov« (*Evangelism*, p. 175). »Neka naš glas bude pun nežnosti i ljubavi po ugledu na Hrista« (*Evangelizam*, str. 139).

Dok sam posećivao jednu porodicu koja je prisustvovala našim sastancima, kucanje na vratima brzo je otkrilo da je njihov pastor

došao u posetu istovremeno dok sam se ja tamo nalazio. Bila je to neugodna situacija. Očigledno, nisam mogao da nastavim sa posetom pa sam, posle nekoliko učitivih trenutaka, predložio da se zajedno pomolimo jer je trebalo da krenem. Molio sam se za porodicu i za njihovog pastora, a zatim se pastor molio. Na kraju molitve je rekao, »Molim Te, Gospode, izbavi ove ljude od ovog đavola pored mene«. To je bio prvi put da me je neko nazvao đavolom.

Ova porodica je proučavala sa jednom našom biblijskom radnicom pre nego što je počela evangelizacija. Sledeće nedelje su je pozvali da ide u crkvu sa njima i ona je prihvatila. Taj isti pastor propovedao je đavolsku propoved protiv adventističke crkve. Ponovo su članovi porodice bili vidno osramoćeni zbog pastorovog ponašanja. Na vratima se pastor pozdravio sa biblijskom radnicom i rekao joj, »Božji blagoslov«. Ona je odgovorila, »Iako sam adventista sedmog dana?« Čim je ta oštra primedba izašla iz njenih usta, shvatila je da je načinila grešku. Porodica se nikada nije vratila na sastanke. Mogli su da tolerišu neučtivost njihovog pastora, ali ne i našu. Uvek treba da imamo na umu da predstavljamo Isusa u ljubaznosti i taktičnosti.

Peto, Anderson predlaže da **nikada ne treba da se prepiremo sa ljudima**. Možemo da pobedimo u raspravi, ali izgubićemo dušu. Mi ne treba da se bavimo raspravama, već da osvajamo ljude za Isusa. Mnogi evanđelisti u ranom adventizmu voleli su da raspravljaju i mogli su da pobeđe u većini rasprava. Adventistička logika i biblijski temelji bili su nepobedivi. Ipak, Elen Vajt je savetovala te propovednike da se ne raspravljaju i da to izbegavaju.

»Sotona stalno nastoji da dođe do cilja koristeći se grubim i nasilnim sredstvima. Isus je, međutim, prilazio ljudima stazom onoga što im je bilo najbliže. Isus je gledao da njihov uobičajeni tok misli što manje prekida nekim iznenadnim pokretima ili isticanjem određениh pravila« (*Evangelizam*, str. 113).

Šesti princip je da **na protivljenje odgovaramo Svetim pismom**. Ništa ne probija zamračene umove ljudi kao odgovori direktno iz Svetog pisma. Sa ljudskim rezonovanjem možemo da se raspravljamo, ali ne i sa Božjom Reči. Mnogo puta ljudi su me pitali da li je u redu da rade subotom kada to njihov posao zahteva od njih. Umesto da im direktno odgovorim, zatražio bih da otvore Biblije na 2. Mojsijeju 20,8–11 i pročitaju zapovest o suboti. Zatim bih ih pitao šta čuju da im Bog govori. Ovaj pristup je daleko moćniji od bilo koje ljudske logike koju bih mogao da primenim.

Andersonova poslednja tehnika je **upotreba biblijskih priča kao osnovu za pozive**. Ponovo, postoji ogromna sila u upotrebi Svetog pisma. Priča o izgubljenom sinu je emotivna, biblijska priča koja se snažno obraća onome koji je zalutao od Boga. Priča o Izraelcima koji stupaju u reku Jordan još pre nego što se ona razdvojila snažno govori onima koji oklevaju da iskoraknu i slede Isusa.

42. Subota, 17. oktobar 2020.

Saveti za pomoć prijateljima da donesu odluku

*»Jer koji god prizove ime Gospodnje spašće se.«
(Rimljanima 10,13)*

Odluke dolaze u tri faze. Najpre, pojavljuje se zainteresovanost kroz proučavanje Božje Reči. Drugo, nastaje ubeđenje kroz unutrašnje delovanje Svetog Duha. Treće, osoba donosi ličnu odluku da sledi vođstvo Svetog Duha i tako donosi odluku. Osvajač duša ne vrši pritisak na ljude da donesu odluku, osvajač duša nežno vodi, umesto da gura ili se prepire. Zato je potrebno mnogo molitve dok ljudi prolaze kroz ove tri faze u donošenju odluke za Isusa.

1. Predstavite Isusa kao onoga koji traži odluku. Upamtite, nikada vi ne tražite odluke već Isus. Propovednik je posetio jednog čoveka koji je redovno dolazio na naše sastanke. U njegovom domu pozvao ga je da donese odluku da sledi Isusa. Nije odgovorio. Onda ga je upitao: »Da Isus sedi ovde umesto mene, i da On traži od tebe da doneseš odluku da Ga slediš, šta bi rekao Isusu?« Propovednik je bio šokiran kada je čuo odgovor »ne«. Znao je da nikakva količina njegovih poziva nikada neće izazvati ovu osobu da donese odluku. Ako bi Isusu rekao ne, onda propovedniku nikada neće reći da. Zato je otišao, shvatajući da ga u to vreme nije moguće osvojiti. Postavljajući Isusa kao onoga koji traži odluku jasno je pokazao gde se čovek nalazi u svom razmišljanju.
2. Primenite Sveto Pismo kao osnovu za sve pozive. Ljudi treba da donesu odluke zato što Biblija kaže da je to istina. Mi kao oni koji šire jevanđelje moramo da primenjujemo Pismo ne samo da bismo nešto dokazali, već i da uputimo poziv. »Budite veoma

oprezni u postupanju s Božjom Reči jer ta Reč treba da pomogne ljudima da donesu odluku. Neka Božja reč seče, a ne vaše reči« (*Evangelizam*, str. 227).

3. Primenjujte molitvu kao sredstvo za pozivanje na odluku. Moli-te se sa svakom osobom i, u njihovoj prisutnosti, pozovite Isusa da im pomogne da donesu pravu odluku za Njega. Nemojte da zloupotrebljavate molitvu, već je koristite da pomognete onima koji su zainteresovani da znaju da se evanđelista moli za njih. U molitvi se nalazi ogromna sila, i ona mora da bude snažna moć u životu osvajača duša. Ovu silu moraju da vide i oni koji teže da slede Isusa.
4. Pokažite razumevanje za lične borbe i pomozite im tako što ćete im posvetiti ličnu pažnju. Upamtite da će svi koji prihvate Isusa doživeti pravu borbu. Vaš posao kao osvajača duša je da im budete blizu i ponudite razumevanje dok se bore sa problemima zbog prihvatanja Hrista. Potrebno je da oni znaju da evanđelista saoseća sa njima. Saznanje da mogu da se oslone na evanđelistu i sve mu kažu, bez osude, za njih je od suštinske važnosti dok prolaze kroz borbe.
5. Shvatite snažnu ulogu ljudske volje u donošenju odluka. Volja je jednostavno moć izbora donošenja odluke. Elen Vajt kaže: »Sve zavisi od pravog postupanja volje« (*Steps to Christ*, p. 30). Ona dalje savetuje:

»Ispravnim vežbanjem volje može se u životu ostvariti korenita promena. Kad svoju volju predamo Hristu, povezujemo se sa božanskom silom. Primamo silu odozgo koja nas održava čvrstima. Svakome je moguće da živi čistim i plemenitim životom, životom pobeđe nad prohtevima i svim slastima samo ako pristane da svoju slabu i nepostojanu čovečju volju ujedini sa večnom i nepromenljivom voljom Božjom« (*Zdravlje i sreća*, str. 151).

Zakovitosti u procesu donošenja odluke za Hrista

»Duh diše gdje hoće, i glas njegov čuješ, a ne znaš otkuda dolazi i kuda ide; tako je svaki čovjek koji je rođen od Duha. Odgovori Nikodim i reče mu: kako može to biti?« (Jovan 3,8–9)

Postoje definitivni zakoni koji upravljaju procesom donošenja odluka. Bog nas je stvorio sa umom koji sledi određene principe. Naravno, Bog uvek može da prevaziđe normalnu funkciju ljudskog uma, ali On to retko čini. On deluje kroz normalno funkcionisanje ljudskog uma. Zato je od suštinske važnosti da razumemo kako um deluje u procesu donošenja trajne odluke za Isusa. Hrišćani su povremeno bili skeptični prema nauci psihologije. Istina je da je postojalo mnogo lažne psihologije u naučnoj areni, i sotona je zloupotrebjavao zakone psihologije radi svojih namera, ali prava psihologija je jednostavno razumevanje toga kako um funkcioniše, kao što ga je Bog stvorio. Nije nikakvo čudo što Elen Vajt kaže: »Da biste doveli duše ka Isusu mora da postoji. [...] istraživanje ljudskog uma« (*Testimonies for the Church*, vol. 4, p. 67).

Odluke nastaju iz saradnje uma između znanja, ubeđenja i želje. Kada znanje, ubeđenje i želja neke osobe u vezi sa datom temom dostigne određeni intenzitet, um se automatski prebacuje na odluku i akciju u skladu sa tim. To ne znači nužno da će osoba doneti pozitivnu odluku, već da će se um prebaciti u modalitet donošenja odluke. Kada osoba dođe do tog trenutka, ako ne zatražite odluke, one se možda nikada neće dogoditi.

U većini javnih evangelizacija ovo se obično događa u poslednje dve sedmice tokom petosedmične serije. Znanje, ubeđenje i želja su dostigli nivo intenziteta u kome ljudi razmišljaju o donošenju odluke. Ako evanđelista u to vreme ne traži odluke, ljudi prođu tačku donošenja odluke i retko će se posvetiti. Nije nikakvo čudo što Elen Vajt snažno ohrabruje evanđeliste da pozivaju na odluke u pravo vreme:

»Kad osobe koje su pod silom osvedočenja ne dovedete do odluke čim se ukaže prilika, postoji opasnost da to osvedočenje postepeno iščezne« (*Evangelizam*, str. 225).

»Uloga Svetog Duha je da osvedoči dušu da joj je potreban Hristos. Mnogi su osvedočeni o grehu i osećaju da im je potreban Spasi-

telj koji prašta grehe, ali su nezadovoljni još samo svojim težnjama i ciljevima. Ako im, dakle, istina nije upućena na pravi način, ako reči nisu došle u pravom trenutku, i u njima dovele do odluke na temelju snage iznetih dokaza, osvedočene duše će otići, a neće postati jedno sa Hristom. Zlatna prilika prolazi, a one se nisu predale Hristu i sve se više udaljuju od Njega i nikad ne staju na Gospodnju stranu« (*Evangelizam*, str. 215, 216).

Zadivljujuće je kada nas Bog koristi da dovedemo ljude do odluke. Nikada ne smemo da izgubimo iz vida ono što Elen Vajt tako snažno naglašava ako dozvolimo ljudima da dođu do mesta gde um prelazi u modalitet odluke i propustimo da ih pozovemo da se odluče u tom trenutku, onda ljudi prolaze tačku sa koje nema povratka i nikada neće stati na Isusovu stranu. Takva pomisao treba da ukloni svaku sumnju o apsolutnoj neophodnosti traženja odluke u pravo vreme.

Pošto znanje, ubeđenje i želja vode ka odluci, seminar, biblijsko proučavanje ili evangelizacija kao i lično posećivanje treba da bude umetničko preplitanje tri faktora. Neki tekstovi će naglašavati znanje, drugi ubeđenje i želju. Naravno, neki tekstovi će naglašavati sva tri faktora.

Tradicionalno, adventisti su bili skloni da više naglašavaju poznavanje tekstova, a da zanemaruju ostala dva, posebno želju. Ipak, odluke se ne donose samo na osnovu znanja, koliko god da je informacija važna. Ljudi će učiniti malo sa informacijom ukoliko nisu ubeđeni. Upamtite, ubeđenje je delo Svetog Duha na lični život, ipak Sveti Duh govori kroz osvajača duše dok evanđelista primenjuje moćnu Reč živog Boga.

Od ta tri područja najviše se zanemaruje želja. Želja se javlja kada ljudi vide potrebu da odgovore da slede Isusa. Oni dolaze do tačke kada žele da donesu odluku. Na mojim evanđeoskim sastancima, ja radim na aspektu želje tako što koristim snažne primere iskustva. Tokom prve dve sedmice, svako veče odvajamo nekoliko minuta da intervjuišemo nekoga o tome kako je upoznao Isusa i kakvu je to promenu unelo u njegov život. U sredini serije menjamo svedočanstvo i ljudi govore o tome kako im je subota blagoslov. Zatim, za vreme poslednje sedmice, svedočanstvo prelazi na radost zajednice u adventističkoj crkvi. Sva ova iskustva rade na želji.

Želja i ubeđenje su ono što izaziva ubeđenost, odluku, prihvatanje, a želja je osnovni faktor. Bog je tako oblikovao ljudski um da

kada želja i ubeđenje u vezi s nekom određenom idejom dostignu određeni intenzitet, um prelazi u akciju.

Ovim ne nameravamo da kažemo da ćemo, ako radimo samo na želji i ubeđenju, uvek dobiti odluke. Ljudski um može i često se opire donošenju odluke da sledi istinu, čak i kada je prezentacija pravilno preplitanje faktora želje i ubeđenja.

Ali ako se ne dobiju odluke, to je zato što želja i ubeđenje nisu bili dovoljno naglašeni u ljudskom umu.

Razvijanje plamena znanja, ubeđenja i želje spada među najvažnije poslove koje osvajač duša može da uradi i u prezentacijama i u ličnom radu. Ovo popločava put za prihvatanje poruke. Kada se ove iskre upale, onda možemo da upotrebimo direktan lični poziv da govorimo srcu i tu osobu povedemo da prihvati Hrista i Njegovu spasonosnu poruku.

Dok ljudi slušaju poruku, oni će reagovati na ono što su čuli. Gradite na tim reakcijama i rečenicama. Ova priznanja mogu da vam pomognu da povedete osobu do konačne odluke da sledi Isusa. Na primer, tokom posete, osoba zapaža: »Izgleda da je Biblija na vašoj strani kada se radi o svetkovanju sedmog dana«.

Evandelisti može da odgovori na dva načina. Najpre, može da odgovori: »Da, istina je da je Biblija na našoj strani«, i da zatim nastavi da daje još biblijskih dokaza. Ipak, to bi bila greška. Drugi pristup takođe priznaje odgovor, ali nastavlja govoreći: »Da, istina je da Biblija veoma jasno govori koji dan je sedmi, ali još je važnije da sledimo ono što Biblija govori. Siguran sam, Bobe, da ti ne želiš samo da znaš šta kaže Biblija, već i da slediš Isusa u svetkovanju Njegove subote.«

Ovaj princip izgrađuje se na reakciji i ide ka odluci da se deluje. Uvek pristupajte pozitivno, očekujući da će osoba doneti odluke. Nemojte da pitate osobu da li planira da sledi, već iznesite tvrdnju kao u primeru da očekujete da će slediti. Ljudi će obično uraditi ono što očekujemo od njih. Kada to postavimo kao pitanje, mi pokazujemo da nismo sigurni u njihov odgovor. Rezultat će takođe biti nesiguran odgovor.

Progresivne odluke

»Jer zemlja sama od sebe najprije donese travu, potom klas, pa onda ispuni pšenicu u klasu. A kad sazri rod, odmah pošlje srp; jer nastaje žetva.« (Marko 4,28–29)

Ljudi neće doneti velike odluke da svetkuju subotu ili da se pridruže adventističkoj crkvi ukoliko nisu duž puta donosili male odluke. Prema tome, veoma je važno da postavljate mala pitanja svako večer na evangelizaciji ili u svakom proučavanju Biblije. Mnogo je lakše preći potok ako stajete na malo kamenje koje je razdvojeno po nekoliko centimetara, nego da pokušate da preskočite potok u jednom jedinom velikom skoku. Previše često ljudi završavaju u vodi, mokri i obeshrabreni.

Ne samo da se odluke moraju donositi duž puta, već postoji progresija u donošenju odluka. Određene odluke obično prethode drugima. Postoje tri osnovne odluke koje se traže za vreme evanđeoskih serija. Prva odluka je prihvatanje Isusa kao ličnog Spasitelja i Gospoda. Takva odluka se obično traži tokom prve dve sedmice serije. Druga odluka usmerava se na teške istine adventističke poruke: subota i stanje mrtvih. Poslednja odluka obuhvata izbor da postanu vernici adventističke crkve. Ova odluka se obično dešava u poslednje dve sedmice serije. Možemo da ih nazovemo »Hristos, zapovesti i crkva«. Ove odluke se obično događaju tim redom.

Iako su ova tri područja osnovna, neki su ih proširili na sedam glavnih odluka da se postane vernik adventističke crkve. Očigledno, postoje i druge teme, ali ovo su glavne:

1. Prihvatanje Isusa Hrista kao Spasitelja i verovanje u nadahnuće Svetog Pisma.
2. Prihvatanje poruke tri anđela koja priprema ljude za drugi Isusov dolazak.
3. Spremnost da se Isus sledi u potpunoj poslušnosti, uključujući svetkovanje sedmog dana subote.
4. Prihvatanje zdravstvene poruke, uključujući uzdržavanje od duvana, alkohola i nečiste hrane.
5. Prihvatanje biblijskog shvatanja smrti kao spavanja.

6. Priznavanje dara proroštva kao znaka prepoznavanja crkve ostatka.
7. Krštenje kao znak prihvatanja Isusa i pridruživanja Njegovom telu, crkvi.

Zajednički aspekt svake ove tačke obično se obrađuje rano u adventističkoj evanđeoskoj seriji. Stvarni rad na osvajanju duša obuhvata pomaganje ljudima da načine primenu kognitivne istine na svoj sopstveni život. Zato je veština osvajača duša toliko važna, kako bi ljudi bili navedeni da donesu pozitivne odluke u vezi sa suštinom vere.

45. Subota, 7. novembar 2020.

Četiri osnovna poziva

»Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.« (Matej 11,28)

Dok težite da pomognete ljudima da donesu odluku, postoje četiri osnovna poziva koja možete da primenite. Prvi je najmoćniji. Prikažite pojedincu Božju ljubav i Isusovu smrt. Ništa ne pokreće ljude bolje od prikazivanja onoga što je Isus učinio za njih. Ovaj osnovni poziv je **ljubav**. »Jer Hristos još kad slabi bejasmo umre u vreme svoje za bezbožnike« (Rimljanima 5,6). Ovo je veoma pozitivan poziv i verovatno najmoćniji koji možemo da uputimo. Ako Hristova ljubav ne motiviše ljude da donesu odluku, šta onda može da ih pokrene?

Drugi poziv izgrađuje se na prvom. Ustvari, svaki poziv koji koristimo usmerava se na ovaj osnovni poziv ljubavi. Ipak, različiti pojedinci odgovoriće drugačije na razne načine iznošenja tog osnovnog poziva ljubavi. Zato predlažemo druge pristupe, ali samo u kontekstu Božje ljubavi.

Drugi poziv je **primer**. Ova reč naglašava važnost odluke koju će osoba doneti kao primer koji će uticati na druge ljude da donesu sličnu odluku. Ponekada ispričam svoju sopstvenu priču o obraćenju i protivljenju koje sam primio od strane svojih roditelja kada sam odlučio da postanem adventista, ali kako su oni zbog mog čvrstog stava konačno doneli istu odluku. Ovaj poziv je prikladan ako osoba ima članove porodice koji se protive odluci. Ova osoba želi da se cela njena porodica nađe u Božjem carstvu. Šanse da ostali članovi poro-

dice prihvate poruku veoma su male ako taj pojedinac ne postavi primer tako što će prvi doneti odluku. »Niko da ne postane nemarljiv za tvoju mladost; nego budi ugled vernima u reči, u življenju, u ljubavi, u duhu, u veri, u čistoti« (1. Timotiju 4,12).

Treći poziv počinje da se kreće ka negativnijoj strani. Iako uvek treba da najpre koristimo pozitivne pozive, postoji mesto i za iznošenje negativnih poziva. Poslednja dva poziva takođe su zasnovana na Svetom pismu. Treći poziv treba da **ljude nadahne sa pomisli da Biblija opisuje samo dve grupe na kraju sveta – spasene i izgubljene**. Ohrabrite ih da stanu na stranu spasenih. Nema središnjeg terena. Svaki pojedinac mora da bude ili na jednoj ili na drugoj strani. Isus je jasno koristio ovaj poziv u Mateju 7,13,14: »Uđite na uska vrata; jer su široka vrata i širok put što vode u propast, i mnogo ih ima koji njim idu. Kao što su uska vrata i tesan put što vode u život, i malo ih je koji ga nalaze.«

Poslednji poziv je da se **usmere na opasnost odlaganja** i završetak mogućnosti za spasenje. Iako treba da oklevamo da previše koristimo ovaj poziv zbog zloupotrebe od strane fundamentalista, ipak moramo da priznamo da je on takođe biblijski i da ima svoje prikladno mesto. Isus je primenio ovaj poziv u paraboli o deset devojaka u Mateju 25,10:

»A kad one otidoše da kupe, dođe ženik, i gotove udoše s njim na svadbu, i zatvoriše se vrata.« Dolazi vreme kada će se završiti proba pojedinca. Ne smemo da zanemarimo ovu činjenicu, bilo da se vreme probe završava smrću ili Isusovim drugim dolaskom. Život je nesiguran. Zato Pavle poziva: »U vreme najbolje poslušah te, i u dan spasenja pomogoh ti. Evo sad je vreme najbolje, evo sad je dan spasenja!« (2. Korinćanima 6,2).

To ne znači da ljudima treba da pretite vatrama pakla i sumporom, već da ne možete da izbegnete činjenicu da postoje negativne večne posledice ako ne uspemo da donesemo pozitivnu odluku za Isusa. Primenio sam ovaj pristup više u propovedima nego u ličnom posećivanju, iako sam ga povremeno koristio i u domovima. Obično negativne pozive oblačim u što je više moguće pozitivno ruho.

Na primer, mogu da ispričam priču o jednom čoveku koji je svako veče dolazio na naše sastanke. Jedno veče sam uputio poziv ljudima da prihvate Isusa kao Spasitelja. Čovek je odgovorio i to veče predao svoje srce Isusu. Na putu kući to veče doživeo je srčani udar i umro. Hvala Bogu, pre toga je doneo odluku. Ta priča prikazuje

četvrti poziv, ali ga slika na pozitivan način. Umesto da ispričamo priču o nekome ko nije prihvatio Isusa i umro je, ja pričam priču koja ima ohrabrujući kraj. Ona postiže istu stvar, primenjuje četvrti poziv, ali to čini na pozitivan način.

46. Subota, 14. novembar 2020.

Znaci ubeđenja

**»A Simon Petar odgovori i reče: ti si Hristos, Sin Boga živoga.«
(Matej 16,16)**

Postoje određeni pokazatelji da se ljudi nalaze u dolini odluke. Ovi znaci ubeđenja ne smeju da se zanemare. Kada ih ugledate, morate da preduzmete akciju, ili će duše proći mesto na kome mogu da se osvoje. Ovaj deo istražiće šest takvih znakova:

1. Ako se osoba iznenada povuče od nekog određenog učenja, to je mnogo puta pokazatelj ubeđenja. Na primer, osoba je bila veoma pozitivna o subotnoj istini i išla je ka njenom svetkovanju, a onda se iznenada povukla i nije donela konačnu odluku.
2. Ljudi su nervozniji nego normalno, bez nekog očiglednog razloga. Nervozna može da se ogleda u kršenju ruku, povlačenju nosa ili ušiju, tapkanju prstima, ustajanju i sedanju i drugim sličnim simptomima. Ljudi koji obično izgledaju nervozno postaće još nervozniji. Kod ljudi ne treba da tražite nervozu, već povećanje nervoze, koje je znak da su pod ubeđenjem.
3. Osoba vam čak može uputiti neku vrstu direktne ili indirektno komunikacije da želi da je neko vreme ostavite na miru. Možda će preskočiti jedan ili dva sastanka, ili ako im dajete biblijske časove, možda će predložiti da preskočite jednu sedmicu. Oni pokušavaju da vam daju naglasak da su pritisci sukoba postali previše oštri.
4. Osoba može direktno da vas izbegava. Možda ćete zakazati neki susret, ali ona neće doći. Na taj način one pokazuju da je pritisak sukoba previše oštar i da želi da je u ovom trenutku ostavite na miru. Možda će čak biti kod kuće kada dođete, ali vam neće otvoriti. U takvim slučajevima nemojte da stojite ispred vrata i

da je zovete mobilnim telefonom. Sve što ćete postići jeste da je osramotite i biće vam teže da je osvojite.

5. Mogu da cepidlače sa vama oko nekih manje važnih doktrina. Njima su jasne glavne teme, ali žele da vas skrenu s njih tako što će cepidlačiti oko beznačajnih detalja. Ovo je pristup odugovlačenja jer se boje da će se intenzitet njihovog sukoba produbiti ako im iznesete još istina.
6. Poslednji znak ubeđenja je postavljanje pitanja koja otkrivaju da razmišljaju o donošenju odluke. Tako osoba pita: »Ako postanem adventista, čega moram da se odreknem?« Takva pitanja očigledno pokazuju da osoba razmišlja o odluci da se pridruži crkvi.

Šta da radite kada vidite ove znake ubeđenja? Nemojte da pritisate. Vi stupate na teren Svetog Duha, koji ubeđuje i donosi odluku. Vi ste pre ovog trenutka obavili svoj zadatak. Vaše molitve sada mogu da budu najveća pomoć, pošto bitka koja se odvija u umu pojedinca nije oko ideja koje ste izneli, već oko sotonine sile u njihovom životu. Samo Sveti Duh može uspešno da se nosi sa sotonom.

To ne znači da tokom tog vremena treba da zanemarite te ljude. Sasvim suprotno. Njima je potrebna naročita pomoć, ali nemojte da vršite pritisak u ovoj fazi. Kada posećujete, pitajte da li žele da razgovaraju o svojoj situaciji. Vi ste im u ovoj fazi potrebni kao prijatelj. Ostanite im blizu ako vam to dozvoljavaju. Nemojte da gurate ljude do prelomne tačke. To je posao Svetog Duha. Vaš posao je da budete prijatelj. Ne možete da umanjite važnost prihvatanja Isusa, već možete da pokažete razumevanje prema njihovoj borbi dok se suočavaju sa sukobom velike borbe. Zato im budite pravi prijatelj u ovo vreme. Pokažite razumevanje, ali nemojte da vršite pritisak.

Ovo je najteže vreme u procesu donošenja odluka. Mnogo puta kada ljudi kažu da žele da ih ostavite na miru, osvajači duša urade upravo to i zanemare ih. Ako se to dogodi, skoro sasvim sigurno ćete ih izgubiti. Vi ste im potrebni u ovom vremenu, ne kao Božji govornik, već kao prijatelj koji se istinski interesuje za njih kao ličnosti, a ne radi statistike na crkvenom spisku. Ljudi neće dugo ostati u ovom neodlučnom stanju, ali vi ste im za to vreme očajnički potrebni.

Možete da ubeđujete uz pomoć Svetog Pisma ili nekog argumenta, ali ako osoba nije ubeđena od strane Svetog Duha, nećete dobiti konačne rezultate. U stvari, mnogo puta je one koji su bili ubeđeni

ali ne i obraćeni teže dosegnuti u neko buduće vreme od onih koji nikada pre nisu čuli poruku. Uvek upamtite da čovek ubeđuje, ali samo Bog obraća. Dozvolite Bogu da uradi svoj posao sa ljudima tokom tog osetljivog vremena dubokog ubeđenja. Dž. L. Šuler, adventistički evanđelista s početka dvadesetog veka, lepo je to rekao sledećim rečima:

»Nije dovoljno da objavljujemo poruku, čak ni da ubeđujemo ljude da su doktrine istinite. Čitava svrha poruke koju propovedamo je da ljude navedemo da poslušaju Hrista. Naš nalog od Gospoda nije samo da ubeđujemo ljude, već da od njih stvaramo učenike, hrišćane. To treba da bude naš jedini cilj. Ne treba samo da upozoravamo, već da spasavamo; ne samo da ubeđujemo, već da obraćamo; ne samo da poručimo da Hristos dolazi, već da pripremimo ljude da budu spremni za Gospoda (Schuler, J. L. *Public Evangelism*, pp. 180, 181).

47. Subota, 21. novembar 2020.

Četiri teme koje prožimaju sve odluke

»A Filip otvorivši usta svoja, i počevši od pisma ovoga, propovjedi mu Jevanđelje Isusovo.« (Dela 8–35)

Nije dovoljno da neko donese odluku za Hrista, važna je i jasnoća u toj odluci. Mnogi koji rade sa prijateljima uspevaju da probude interesovanje, ali ne mogu da pokrenu ljude od donošenja odluke na ostvarivanje te odluke. Deo razloga neuspeha u tome je što su propustili da uključe sledeće četiti stvari u svoje pozive:

Prvi element je **jasnoća**. Ako odluka nije jasno izgovorena, onda će biti teško da se ona prevede u odluku za akciju. Da li ljudi jasno razumeju šta se traži od njih? Na primer, javni poziv da ljudi slede Isusa bez posebnog objašnjenja da evanđelista poziva ljude da se krste i pridruže adventističkoj crkvi, imaće za rezultat mnogo ljudi koji će izaći, ali kasnije će osetiti da su prevareni kada se od njih zatraži da popune karticu kojom pokazuju da žele da se krste. Postarajte se da poziv izgovorite tako da ljudi jasno razumeju šta se od njih traži.

Drugo, osvajač duša mora da opiše **prednosti** onoga što se nudi kada neko sledi Isusa i Njegovu istinu. Evanđelisti su ponekada skloni da naglašavaju negativno a ne pozitivno, ali pozitivne prednosti

stvarno pomažu ljudima da donesu dobre odluke. Koje su to prednosti? Ljudi mogu da očekuju mir, unutrašnju radost, osećaj da rade dobro, zajednicu sa Božjim narodom i na kraju, besmrtnost i večni život. Ovo su teme koje treba da podstaknu ljude da donesu pozitivne odluke za Isusa.

Treći element je negativna strana i prednosti **posledice** ako ne slede Hrista. Ovo treba da se koristi samo ako ste upotrebili pozitivnu stranu i prednosti. U stvari, idealno, ove dve strane treba da se iznose zajedno. Ljudi treba da razumeju i prednosti posledice. Koje su neke od posledica ako ne donesu odluku? Posledice obuhvataju unutrašnju krivicu, nemir, nedostatak ispunjenosti, i na kraju, večnu propast. Zapazite ponovo da, kao sa prednostima, naglašavate ne samo večne posledice, već kako ove teme utiču na svakodnevni život na ovom svetu. Život sa krivicom je veoma težak. Ovo je snažni pokretač za donošenje pozitivne odluke da se sledi istina.

Četvrta tema je pomaganje ljudima da shvate da **Bog očekuje od njih da slede Hrista i Njegovu istinu**. Nije dovoljno da samo znaju istinu, Isus očekuje da Njegovi sledbenici pređu sa znanja na akciju. Da li ste ovo jasno odgovorili, tako da ljudi odgovore na pravilna očekivanja?

48. Subota, 28. novembar 2020.

Kada je neko spreman za krštenje?

»Tako se s njim pogrebosmo krštenjem u smrt da kao što usta Hristos iz mrtvih slavom Očevom, tako i mi u novom životu da hodimo.« (Rimljanima 6,4)

Krštenje je verovatno najuzbudljiviji deo evanđeoskog procesa. Kada vidite kako osoba sa kojom ste radili ulazi u vodeni grob u predanju Hristu, sav trud se isplati. Ipak, javni čin krštenja, koliko god da je važan, nikada ne sme da postane kraj sam po sebi. On je samo deo procesa. Mnogo toga dovelo je do ovog trenutka, i još mnogo toga treba da se uradi posle krštenja. U ovom poglavlju istražićemo mnoge grane biblijskog krštenja.

Krštenje je biblijski koncept. Isus je bio kršten. Apostoli su krstavali nove vernike. Bila je to vitalna ceremonija rane crkve. I u

mileritskom pokretu i u ranom adventizmu, krštenje je zauzimalo centralnu ulogu u životu crkve. Pošto se milion ili više ljudi krštava u adventističku crkvu svake godine, što je prosečno skoro 3.000 krštenja dnevno, krštenje ostaje u fokusu adventističkog evangelizma (podaci su iz 2005. godine).

Kada u procesu ljudi treba da se krste? U nedavnim godinama, neki adventisti su zagovarali da treba da krstimo ljude kada prihvate Isusa i da se kasnije brinemo za podučavanje o doktrinama, dok su drugi čak predlagali da krštenje treba da se odvoji od članstva crkve. Neki kao da su predlagali da ljudi samo treba da budu spremni za promenu pre nego što se krste. Koji savet treba da poslušamo jer sve oblike možemo da pronađemo u savremenoj adventističkoj crkvi?

Najpre, ne smemo da zaboravimo šta krštenje simbolizuje. Ono predstavlja Hristovu smrt, sahranu i vaskrsenje. Na sličan način, mi treba da umremo grehu, sahranimo stari život u vodenom grobu, i zatim ustanemo u novinu života u Hristu. Čitav čin je simbol novog početka. Samo sa te tačke gledišta, krštenje treba da se dogodi blizu početka nečijeg života u Hristu.

Posmatrao sam ljude koji su bili skoro usavršeni pre krštenja i one koji su ga doživeli na početku svog hoda sa Isusom. Zapazio sam da oni koji su usavršeni retko nastavljaju da rastu nakon krštenja. Ovo je razumljivo jer su skoro savršeni. S druge strane, oni koji su kršteni na početku svog hoda mnogo jasnije su shvatili potrebu za biblijskim rastom u Hristu. Shvatili su da još nisu stigli, već da se nalaze na početku svog puta sa Isusom.

Oni koji čekaju da se krste tek kada dokažu da mogu da žive hrišćanskim životom, u stvari na kraju poriču jevanđelje. Čitav čin krštenja ima za cilj da kaže da ne možemo sami da živimo hrišćanskim životom, da nam je potreban Isus, i zato je ujedinjujemo s Njim u krštenju. Suprotno tome, dokazati da mogu da živim kao Hristos sam po sebi, a zatim se krstiti – kontradiktorno je i obično ima za rezultat legalizam.

Biblijski izveštaj je veoma jasan. Ljudi su krštavani na početku svog hoda sa Isusom, a ne nakon što su dokazali da mogu da žive hrišćanskim životom. Samo pročitajte priču u Etiopskom uskopljeniku, tamničaru u Filibi, pa čak i Pavlovo iskustvo obraćenja. Svako od njih kršten je veoma brzo. Neki su predložili da su oni kršteni zato što su već imali rešena životna pitanja i samo je trebalo da upoznaju Isusa. Samo učenje o Isusu bilo je revolucionarno! Ipak, tamničar

iz Filibe bio je obraćenik iz neznaboštva. On nije imao sređena sva životna pitanja. On nije poznao Isusa i ništa nije znao o suboti. Ali bio je kršten, očigledno, sledećeg dana. Potrebno je da pazimo da ne uzdizemo standard koji nije biblijski.

Istovremeno, imamo neke savete Elen Vajt u vezi s krštenjem. Ona ne govori direktno o tome koliko brzo treba neko da se krsti, već se umesto toga usmerava na potrebu da se ljudi u potpunosti pripreme:

»Ispitivanje krštenika, kako bi se ustanovilo jesu li pravi Hristovi učenici, ne primenjuje se tako pomno kao što bi trebalo. [...] Primate ih tek pošto dokažu da u potpunosti shvataju svoje stanje« (*Evangelizam*, str. 232).

»Međutim, kada neko izrazi želju da postane vernik Crkve, moramo da ispitamo rod njegovog života, a da odgovornost za njegove pobude prepustimo njemu« (*Evangelizam*, str. 235).

»Prijem novih vernika čije srce nije bilo obnovljeno i u čijem životu se nije dogodila reforma, izvor je slabosti za Crkvu. Ova činjenica često se prećutkuje. Neki propovednici i neke crkve toliko žele da se poveća broj članova da se ne bore savesno protiv nehrišćanskih navika i običaja« (*Evangelizam*, str. 239).

Princip ovde govori o temeljnoj pripremi, a ne o vremenu. Kada su ljudi istinski obraćeni, zapanjujuće je koliko brzo mogu da srede svoj život! U normalnim okolnostima ljudi mogu da budu spremni za krštenje posle jedne do dve sedmice od donošenja odluke. Njih retko treba duže zadržavati ukoliko ne postoje neke olakšavajuće okolnosti. Mnogi ljudi danas upalo je u ozbiljne legalne komplikacije, posebno u području braka i razvoda, kada ljudi žive zajedno a nisu venčani i ne mogu da se venčaju jer se još nisu razveli od bivšeg partnera. Za sve to je potrebno više vremena kako bi se sve rešilo.

Mogu li ljudi da se krste a da se ne pridruže crkvi? Da li možemo da odvojimo ova dva čina? Odgovor je, naravno, odlučno »Ne«. Kada bismo to učinili, odrekli bismo se osnovnog učenja Pisma, a adventisti ne smeju da budu neverni Božjoj Reči. »Jer jednim duhom mi se svi krtismo u jedno telo« (1. Korinćanima 12,13). Ovaj tekst je kristalno jasan – mi se krštavamo u Hristovo telo.

Pozivanje ljudi da se krste a da ne postanu deo hrišćanske zajednice uništavanje je osnovnog hrišćanskog učenja o zajednici. Čitava svrha crkve kao Hristovog tela je da pruži zajednicu podrške u kojoj istinski gradimo svoj život na Hristu, zajedno. Istina, crkva nije uvek

ispunila Božje standarde u ovom pitanju, ali razdvajanje krštenja i članstva bi dovelo do nauke o pojedinačnom hrišćanstvu, koje je veoma drugačije od biblijskog hrišćanstva. Kada se, onda, događa biblijsko krštenje? Čim se osoba preda Hristu i pokaže osnovne dokaze da je počela da živi novim životom u Hristu.

49. Subota, 5. decembar 2020.

Kršćavanje dece

**»A Isus vidjevši rasrdi se i reče im: pustite djecu neka dolaze k meni, i ne branite im; jer je takvih carstvo Božije.«
(Marko 10,14)**

Pitanje na koje nema lakog odgovora je kada treba krštavati decu vernika. Neki su predložili uzrast od 12 godina. Jednom sam čuo kako jedan propovednik, prilikom posvećenja bebe, govori roditeljima da dovedu dete nazad kada bude imalo 12 godina da se krsti kao što se Isus krstio. Naravno, Isus je imao 30 godina kada se krstio. Nigde se u Bibliji ne navodi uzrast za krštenje, samo prihvatanje Isusa i pokajanje. Može li dete, u mladom uzrastu, da prihvati Isusa i pokaje se? Apolutno. Onda ono može i treba da se krsti.

Ipak, krštenje dece nije osnovna briga javnih evanđeoskih stanaka, gde se naglasak stavlja na osvajanje novih vernika. Moja lična navika u javnom evangelizmu je da ne ulažem poseban trud za decu vernika. Ako ona dolaze na sastanke, onda radim sa njima kao sa svim posetiocima, ali smatram da pastor treba da radi sa decom koja odrastaju u crkvi.

U stvari, sami roditelji treba da pripreme svoju decu za krštenje. Ako oni nisu u stanju da to urade, ili dožive neuspeh, odgovornost pada na lokalnu crkvu. Tek ako lokalna crkva i pastor ne uspevaju u svojim pokušajima da osvoje decu, treba da se umeša evanđelista i pokuša da ih krsti za vreme sastanaka.

Koji uzrast je prikladan da počnemo da govorimo deci o krštenju? Otkrio sam da ima veoma malo dece koja su sa sedam godina spremna za krštenje. To je veoma retko. Deca su veoma nežna u tom uzrastu i mnoga od njih imaju iskustvo obraćenja sa osam, deset ili dvanaest godina. Ako su se iskreno obratili, treba ih krstiti. Održavao

sam jednu javnu evangelizaciju na kojoj je jedan dečak od 7 godina svako veče sedeo u prvom redu. On je imao iskustvo sa Isusom koje je uveliko prevazilazilo njegove godine i želeo je da se krsti. Kada sam pristupio njegovim roditeljima, oni su bili nesalomljivi, ne može da se krsti dok ne napuni 12 godina. Ipak, dečak je osećao ubeđenje Svetog Duha, a roditelji su mu bukvalno govorili da zanemari to što mu Duh govori. Nekoliko godina kasnije ponovo sam imao evangelizaciju u obližnjem mestu. Pristupili su mi roditelji ovog dečaka i zamolili da posetim njihovog sina i priprelim ga za krštenje sada kada ima 12 godina, ali dečak sada nije bio otvoren prema krštenju. Godine gušenja ubeđenja Svetog Duha neizbežno su navele ovo dete da odbaci Isusa. Kakva tragedija. Nisam ništa mogao da uradim da bih ga ubedio.

Ako roditelji smatraju da njihova deca treba da čekaju dok ne postanu starija, to je u redu, ali nemojte da kažete detetu da je to zbog toga što je ono premlado. Umesto toga, roditelji treba da proslave Boga zbog odluke svog deteta i da predlože da zajedno proučavaju kako bi se dete pripremlilo za krštenje. Neka proučavanje uzme onoliko vremena koliko je potrebno, ali to sprečava roditelje da uče dete da zanemari snažni glas Svetog Duha.

Elen Vajt je mnogo govorila o mladoj deci. Poslušajte neke njene savete. Ovo je posebno važno jer Biblija ništa ne govori o tome kada deca treba da se krste.

»Deca od osam, deset ili dvanaest godina već su dovoljno stara da bi im se moglo govoriti o pitanju lične vere. Kada podučavate svoju decu, ne govorite im o nekom budućem vremenu kada će biti dovoljno stara da se pokaju i prihvate istinu. Ako se pravilno podučavaju, još sasvim mlada deca mogu da steknu pravilnu sliku o svojoj grešnosti i načinu spasenja kroz Hrista« (*Child Guidance*, pp. 490.491).

»Kada dođe najsrećniji period njihovog života i ona u svom srcu vole Isusa i žele da se krste, onda se verno pozabavite njima. Pre nego što prime obred, pitajte ih da li je njihov prvi cilj u životu da rade za Boga. Zatim im kažite kako da počnu. Prve pouke toliko mnogo znače. Jednostavno podučavajući, naučite ih kako da obavljaju svoju prvu službu za Boga. Neka posao bude što je više moguće lak i razumljiv. Objasnite šta to znači odreći se sebe Gospoda radi, činiti kao što Njegova Reč nalaže, pod savetom hrišćanskih roditelja

»Posle vernog rada, ako ste zadovoljni razumevanjem vaše dece o značenju obraćenja i krštenja i ako su ona stvarno obraćena,

dozvolite im da se krste. Ali, ponavljam, najpre pripremite sebe da postupate kao verni pastiri koji vode njihove neiskusne noge uskim putem poslušnosti. Bog mora da radi u roditeljima kako bi mogli svojoj deci da prikažu pravi primer u ljubavi, učtivosti i hrišćanskoj poniznosti, kao i u predanju sebe Hristu. Ako pristanete na krštenje vaše dece, a zatim ih ostavite da rade kako žele, osećajući da nemate nikakvu dužnost da njihove noge zadržite na pravom putu, samo vi ste odgovorni ako ona izgube veru i hrabrost i zanimanje za istinu« (*Child Guidance*, p. 500).

»Propovednici su često previše ravnodušni prema spasenju dece i nisu lični koliko bi trebalo. Zlatna prilika da nadahnu umove dece često prolazi neiskorišćena« (Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, vols. 3 and 4, p. 143).

Džems Vajt, tokom dana dok je bio Mileritski evanđelista, primio je mnogo poziva da krsti decu. On je zapisao sledeći događaj i ispričao je priču preko 100 puta, otkrivajući da deca stvarno mogu da se krste u mladom uzrastu. Njegovo pričanje priče pokazuje da je on uživao da izaziva vernike crkve koji su se protivili krštavanju dece. Ova priča daje odličan uvid u razmišljanje ranih adventista o ovoj temi.

»Prvog maja primio sam hitan poziv da posetim Vest Gardiner i da krstim. Glasnik je prešao trideset kilometara da bi došao do mene. Rekao je da tamo ima desetero ili dvanaestoro dece, koja su bila ubeđena kroz moja predavanja, koja su sama održala svoja mala predavanja, tražila i pronašla Gospoda i koja su odlučila da ja dođem da ih krstim. Njihovi roditelji su se protivili ideji i rekli im da će ih krstiti starešina Gečel, pastor crkve. Oni su održali malo savetovanje i odlučili da neće ući u vodu ukoliko ja ne dođem da ih krstim. Njihovi roditelji su popustili i poslali po mene. Ali pre nego što sam stigao do mesta, načinjen je trud da se ova draga deca zastraše i da se, ako je moguće, toliko zaplaše da ne urade svoju dužnost. 'Kakvu vrstu iskustva gospodin Vajt očekuje da ove bebe mogu da ispričaju?' rekao je jedan baptistički propovednik poznat po strogosti iz proteklih vremena.

Velika školska kuća bila je prepuna u zakazano vreme i bila su prisutna tri neprijateljski raspoložena propovednika kako bi posmatrala šta se događa. 'Molim vas da oslobodite ova prednja mesta', rekao sam. 'I ustupite ih onima koji su odlučili da se krste.' Dvanaest dečaka i devojčica, uzrasta od sedam do petnaest godina, je izašlo.

Bio je to divan prizor koji je uzburkao dubinu moje duše i osećao sam da treba da preduzmem odgovornost za njih kao što bih uradio u školskom razredu. Bio sam odlučan da što je više moguće pomognem osećanjima ove drage dece i da izgrdim njihove progonitelje.

Posle čitanja teksta, `Ne boj se malo stado! Jer bi volja vašeg Oca da vam da carstvo` (Luka 12,32), koji je bio veoma prikladan za ovu situaciju, rekao sam da ne zahtevam od dece koja sede ispred mene da pričaju svoja iskustva pred crkvom. Bilo bi okrutno odlučivati o njihovoj sposobnosti da slede Gospoda u činu krštenja prema pouzdanju i slobodi koju mogu da imaju u govorenju pred ovim prisutnim nazovi hrišćanima koji su neprijateljski raspoloženi prema njima, i da ću im, na kraju propovedi, postaviti nekoliko pitanja. Deca su se veoma utešila i oraspoložila zbog toga. U stvari, proveo sam veoma prijatno vreme sa ovim jaganjcima iz stada. Zatim su oni ustali i zauzvrat odgovorili na neka pitanja, posebno u vezi s njihovim ubeđenjem u greh, promene koju su doživeli i Isusove ljubavi koju su osećali, dok je crkva slušala dvanaest inteligentnih i slatkih iskustava.

Zatim sam pozvao sve prisutne koji se protive krštenju ovog malog stada da ustanu. Niko nije ustao. Reкао sam im da je sada trenutak da izraze protivljenje, ako ga iko ima. Ako se sada ne oglase onda treba zauvek da ćute. Onda sam rekao deci da se niko ne protivi i da je pred njima put u potpunosti otvoren i niko od tog dana nema pravo da se protivi njihovom krštenju. Onda smo došli do divnog vodenog dela, gde sam poveo ovu dragu decu u vodeni grob i sahranio ih sa njihovim božanskim Gospodom. Niko od njih se nije opirao niti delovao uplašeno. Zatim, dok sam ih izvodio iz vode i davao njihovim roditeljima, deca su ih dočekivala sa nebeskim osmehom radosti, i slavio sam Gospoda trijumfalnim glasom. To bogoslužjenje, to slatko krštenje, živelo je među najdražim uspomenama iz prošlosti, i kada sam radio sa mladima u raznim državama, verovatno sam više od sto puta ponovio događaje sa tog slatkog bogoslužjenja i tog srećnog krštenja« (James White, *Life Incidents*, pp. 110–112).

Takve reči ne treba da ostavljaju nikakvu sumnju o tome kakav stav su imali osnivači Hrišćanske adventističke crkve povodom krštavanja dece.

50. Subota, 12. decembar 2020.

Preduslovi za krštenje u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi

»Za spomen toga i nas sad spasava krštenje, ali ne pranje tjelesne nečistote, nego obećanje dobre savjesti Bogu, vaskrsenijem Isusa Hrista.« (1. Petrova 3,21)

Pošto se oni koji se krštavaju pridružuju Hrišćanskoj adventističkoj crkvi, šta treba da se očekuje pre nego što se obavi obred? Ponovo, upamtite savet Elen Vajt da ne sudimo o pobudama osobe (*Evangelizam*, str. 235). Najpre, treba da očekujemo da su doživeli pravo obraćenje i da su prihvatili Isusa kao Gospoda i Spasitelja svog života. Ovo je čisto elementarno hrišćanstvo. Pošto će pripadati adventističkoj crkvi, oni takođe treba da prihvate 28 osnovnih verovanja adventističke crkve. Oni možda neće znati da ih sve izrecituju napamet, ali treba da imaju osnovno znanje o njima. Moglo bi se očekivati da su u potpunosti prihvatili prepoznatljive istine adventističke poruke: subotu, stanje mrtvih i zdravstvenu reformu. Trebalo je da ljudi pređu krštenički zavet ili kršteničku karticu koja potvrđuje zavet pre nego što se krste. Nijedan pojedinac nema pravo da postavlja drugačije standarde za pristupanje crkvi od onih koji su odštampali u Crkvenom pravilniku i sa kojima se slaže crkva u svetu.

Pored toga, zbog zavisnosti koju izazivaju određena ponašanja, od kandidata treba da se očekuje da su savladali takve stvari kao što je pušenje i piće, kao i bilo koja zavisnost od droga. Moje lično iskustvo je da ljudi ostavljaju ove stvari najmanje nedelju dana pre krštenja. Ipak, to nije uvek izvodljivo.

Održavao sam jednu evangelizaciju. Jedna žena i njen muž redovno su dolazili. Žena je donela odluku da se krsti. Pomogli smo joj da ostavi pušenje i ona je apstinirala nedelju dana pre krštenja. Krštenje je bilo zakazano za subotu ujutro. Bio je petak uveče. Na bogosluženju su nam prišli muž i žena i rekli da je i muž odlučio da se krsti sa ženom, ujutro. Radovali smo se, ali muž nije počeo da radi na svom problemu pušenja. Takođe smo otkrili da su oni već pozvali deset članova svoje porodice na krštenje. Šta da uradimo? Muž je bio voljan i planirao je da odmah poradi na problemu pušenja. Savetovali smo se sa pastorom i on se brzo savetovao sa starešinama.

Svi su se složili da oboje treba da se krste ujutro. Ovoj porodici bi bila načinjena velika šteta da smo insistirali da čekaju dok ovaj čovek ne izdrži nedelju dana bez pušenja. On je stvarno prestao da puši. Postoje trenuci u vrelini evanđeoske serije kada, radi spasenja ljudi, morate da savijete neka pravila, ali normalno je da pokušate da ljude odviknete od štetnih navika barem nedelju dana pre krštenja.

51. Subota, 19. decembar 2020.

Ponovno krštenje

»Odgovori Isus: zaista, zaista, ti kažem: ako se ko ne rodi vodom i Duhom, ne može ući u carstvo Božije.« (Jovan 3,5)

Veliko pitanje o ponovnom krštenju je rešeno na Zasedanju Generalne konferencije u Sent Luisu 2005. godine. Crkvenom priručniku je dodata snažna izjava o ovoj temi. Izjava govori da je krštenje u osnovi iskustvo »jednom u životu« i da ponovna krštenja treba da budu veoma retka.

Ova izjava je odgovor na pogrešno upotrebljavanje krštenja u adventističkoj crkvi danas. Bilo je prijavljeno da su neki vernici kršteni dva ili tri ili čak četiri puta. Ovi ljudi su pobrkali pokajanje sa krštenjem. Oni su mislili da ako jako pogreše, moraju ponovo da se krste. Čini se da su zaboravili važnost pranja nogu, koje je minijaturno krštenje. Rezultat je da se krštenje nađe u opasnosti da postane beznačajni ritual kada se zloupotrebljava umesto pokajanja. U priručniku se čak nalazi i stroga izjava o ljudima koji dolaze iz drugih hrišćanskih crkava. Ako su oni bili kršteni uronjavanjem, onda nije potrebno da se ponovo krste. U stvari, biblijski, postoji samo jedan izveštaj o ponovnom krštenju, i to u Delima 19. Treba da budemo veoma pažljivi u izgrađivanju čitavog običaja oko jednog biblijskog stiha.

Očigledno, postoji vreme i mesto za ponovno krštenje, ali ono treba veoma retko da se događa među onima koji su u crkvi. Ako novi ljudi, koji dolaze iz drugih crkava, zahtevaju ponovno krštenje, onda treba da im izađemo u susret. Elen Vajt daje neke savete u ovom području.

»Oni koji su bili kršteni mogu da zatraže pomoć nebeskog Trojstva da ih sačuva od pada, i da otkrije u njima karakter koji je sličan

božanskom. To je ono što tvrdimo da jesmo Isusovi sledbenici. Moramo da budemo oblikovani u skladu sa božanskom shemom; a ako ste izgubili svoju sličnost Hristu, moja braćo i sestre, nikada, nikada ne možete ponovo doći u zajednicu sa Bogom ukoliko niste ponovo obraćeni i ponovo kršteni. Želite da se pokajete i ponovo krstite i dođete u ljubav i zajednicu i harmoniju Hristovu. Onda ćete imati duhovno razumevanje koje će vam omogućiti da vidite ono što je gore, gde Hristos sedi s desne strane Bogu. Tamo ima dovoljno za razmišljanje o nebeskim stvarima, da se svako srce i um, svaka crkva koja je na Zemlji, ispuni radošću i proslavljanjem i zahvaljivanjem Bogu» (Ellen G. White, *Sermons and Talks*, vol. 1, p. 365).

»Onda sam videla da oni čije se ruke bave popravljanjem razvaline i stoje u procepu, a koji su prethodno od 1844. godine prekršili zapovesti i do sada sledili papu i svetkovali prvi dan umesto sedmog, i koji su od kada je svetlost zasjala iz Svetinje nad svetinjama, promenili svoj put, odrekli se papine institucije i svetkuju subotu, moraju da siđu u vodu i krste se u veri u Svetinju i držanje Božjih zapovesti i vere Isusove. Videla sam da oni koji su bili kršteni kao vrata u crkve, moraju ponovo da se krste kao vrata u veru. Oni koji nisu bili kršteni posle 1844. godine moraju to da učine pre nego što Isus dođe. A neki koje sam videla neće napredovati dok se ta dužnost ne obavi« (Ellen G. White, *Spaulding Collection*, pp. 3.4).

»Oni koji pitanje ponovnog krštenja stavljaju u prvi plan pridajući mu istu važnost kao pitanju subote, ne ostavljaju pravi utisak na srca i ne daju pravu sliku tog predmeta. Potrebna je velika sposobnost razlikovanja da bismo usadili u srce istine srodne sa istinom o suboti,

»Pravo upravljajući Rečju istine«, dajući svakome »hranu na obrok« (*Evangelizam*, str. 276).

»Nijednom od naših učitelja nije stavljeno u zadatak da ikoga nagovara da se ponovo krsti« (*Evangelizam*, str. 277).

»Svaka iskrena duša koja prihvati subotu iz četvrte zapovesti na vreme će uvideti i shvatiti svoju dužnost. Ali nekima će za to biti potrebno više vremena. To nije nešto na šta treba prisiljavati i nagoniti one koji su novoobraćeni. Taj predmet će delovati kao kvasac; »vrenje« će biti sporo i tiho, ali će zato izvršiti svoje delo ako naša braća propovednici ne budu brzopleti i ne pokvare Božji plan« (*Evangelizam*, str. 277).

Možete da zapazite da bilo koja od ovih rečenica, ako se koristi sama za sebe, može da ohrabri ekstreme u ponovnom krštavanju. Zato sam ih stavio sve zajedno kako biste stekli ravnotežu koju Elen Vajt ima po ovom pitanju. Činilo se da je ponovno krštenje bilo važno za nove obraćenike, ali istovremeno, ono ne treba da se nameće svima. U jednoj rečenici ona kao da predlaže da je ponovno krštenje uslov za sve koji su svetkovali nedelju. Ipak, niti ona, ni njen muž, niti bilo koji od prvih pionira nisu bili ponovo kršteni, a svi su svetkovali nedelju pre nego što su postali adventisti. A šta ona želi da kaže kada govori da oni koji su izgubili svoju sličnost Hristu treba ponovo da se krste? Da li je ovo potpuni prekid ili trenutni gubitak sličnosti Hristu? Kontekst njenih rečenica ukazuje na to da se radi o potpunom prekidu.

52. Subota, 26. decembar 2020.

Rad sa novokrštenim vernicima

»Nego vladajući se po istini u ljubavi da u svemu uzrastemo u onome koji je glava, Hristos.« (Efescima 4,15)

Posećivanje novih vernika

Novi ljudi su redovno posećivani za vreme evanđeoske serije. Oni su navikli da ih posećujete jednom sedmično, a u nekim slučajevima i češće. Ako iznenada zanemarite svu tu pažnju, izgledaće kao da ste bili zainteresovani samo da ih dovedete u crkvu, a sada kada su se krstili, više vam nije važno. Zato crkve koje ozbiljno žele da zadrže svoje nove vernike imaju redovno posećivanje. Naš predlog je da nastavite da posećujete nove vernike jednom sedmično tokom prvog meseca njihovog crkvenog života, a zatim jednom mesečno tokom godinu dana.

Šta možete da radite za vreme ovih poseta? Ko ih posećuje? Očigledno, pastor ne može da postigne sve ove posete. U stvari, više se postiže ako pastor ne obavlja ove posete. On može da obavi neke, ali laici koji posećuju prenose poruku da je čitava crkva zainteresovana za nove vernike. Takođe, kada posećuju različiti ljudi, to povećava krug ljudi koje novi vernici upoznaju. Ipak, da bi laici posećivali, tre-

ba da postoji razlog. Naučio sam da je laiku teško da jednostavno pokuca na vrata i kaže: »Došao sam da te posetim.»

Predlažem da crkva uloži u nove ljude tako što će svaki laik koji odlazi u posetu donositi neku knjigu ili časopis koji pomaže da bolje razumeju crkvu. Na primer, neki starešina može da svrati i da im primerak knjige sa jutarnjim stihovima za tu godinu i objasni kako da imaju porodično bogoslužjenje. Druge sedmice, starešina može da im odnese neku knjigu Elen Vajt kako bi se bolje upoznali sa darom proroštva. Neko drugi može da donese primerak Glasnika i pokaže novoj osobi kako može da se pretplati na časopis. To može da se uradi i sa drugim časopisima. Možete čak i da im poklonite godišnju pretplatu. Naravno, treba da im objasnite da će godinu dana dobijati časopis besplatno.

Ako imaju decu, direktor škole treba da ih poseti i predstavi im lokalnu crkvenu školu. Mnoge škole nude uvodnu naročitu školarinu za nove vernike za prvu godinu. Drugi posetilac može da bude vođa Izviđača, koji decu poziva da se pridruže Izviđačima. Ovo su samo neki od razloga da ljudi posećuju. Koristite vaš sopstveni plan, ali postarajte se da se ovi ljudi redovno posećuju. Neko će se možda pitati, ko će platiti sve ove knjige i časopise? Lokalna crkva. To je mala cena za asimilaciju novih vernika. Trošimo na hiljade dolara da bismo dobili nove vernike, hajde da budemo spremni da nešto potrošimo i da ih zadržimo.

Vernici crkve koji posećuju nove vernike treba da dobiju određena uputstva. Treba ih naučiti da ne osuđuju nove ljude. Možda će videti nešto za šta smatraju da nije prikladno. Ne treba da ih osuđuju. Adventistički način života se uči tokom vremena, i ljudima je potreban prostor za rast u okolini koja ih prihvata. Dobro birajte osobe koje posećuju i postarajte se da su u stanju da prenesu sliku prihvatanja novim ljudima.

Male grupe

Verovatno najvažnije što možete da uradite u asimilaciji novih vernika jeste da ih ubacite u male grupe. Mala grupa postaje odgovorna za njihovu asimilaciju. Mnogo poseta o kojima smo govorili u prethodnom delu može da se ostvare u maloj grupi. Prema mom iskustvu, otkrio sam da novi vernici retko, ako i uopšte, napuštaju crkvu kada se priključe maloj grupi.

Male grupe daju prilike za lične susrete kada ljudi mogu bolje da se upoznaju. Naš je cilj da novi vernici steknu sedam prijatelja za šest meseci, i najbolji način da se to ostvari je mala grupa. Ljudi ne mogu da steknu prijatelje ako je jedini put kada se nađu sa drugima subota ujutro, kada svi sede u klupama. Ljudima su potrebne prilike za druženje i interakciju. To se najbolje ostvaruje kroz male grupe.

Crkve koje su planirale službu malih grupa kao nastavak rada posle evangelizacije imaju uređeni sistem prema kojem tokom poslednje sedmice sastanaka već pozivaju nove ljude u male grupe. Male grupe treba da počnu da se sastaju nedelju dana nakon završetka evangelizacije. Nemojte da se brinete ako jedna osoba bude pozvana u pet različitih grupa. To samo pomaže novim vernicima da se osećaju potrebnima. Ako je vašoj crkvi potrebno razumevanje o tome šta male grupe rade, obratite se svojoj oblasti radi podučavanja i materijala.

Seminar o duhovnim darovima

Takođe je važno da se novi vernici uključe u rad crkve što je moguće. Sve dok ljudi ne počnu da doprinose životu neke organizacije, oni ne smatraju da pripadaju. Kada jednom počnu da doprinose, njihov rečnik se menja sa »vaša crkva« na »moja crkva.« Novi ljudi ne žele da daju samo simboličan doprinos crkvi, oni žele da daju *značajan* doprinos životu crkve.

To znači da ne želimo da stavimo nove ljude u neke nepostojeće odbore koji nikada ništa ne rade. Oni treba da budu uključeni na takav način da osećaju da doprinose misiji crkve. Da biste to ostvarili, treba zajedno da radite na otkrivanju njihovih darova. Održavanje seminara o duhovnim darovima bilo kao poseban razred u subotnoj školi ili kao seminar tokom vikenda važno je za nove ljude. To će im pomoći da otkriju kako ih je Bog nadario i osposobiće ih da pronađu mesto službe u telu, u skladu sa svojim darovima.

Uključenost u službu ne treba da se smatra mogućnošću. I novi i stari vernici moraju da imaju službu u crkvi, u skladu sa svojim darovima. Zato je od imperativne važnosti da posle seminara o duhovnim darovima stvarno dodelimo nove ljude službama koje primenjuju njihove darove. Možda nećete postaviti nove ljude da budu starešine u crkvi, ali ima mnogo mesta na kojima mogu da se uklupe. Novi vernici su naročito dobri u evanđeoskim tipovima aktivnosti.

Svedočenje

Potencijal za svedočenje kod novih vernika najbolji je tokom prve tri godine dok su u crkvi. Tokom tog vremena oni i dalje imaju mnogo kontakta izvan crkve. Ipak, posle tri godine, većina njihovih prijatelja nalazi se u crkvi, a njihov potencijal za svedočenje počinje da presušuje. Zato je važno da se novi vernici odmah uključe u svedočenje o Hristu svojim prijateljima.

Novi vernici mogu da žele da se u njihovom domu organizuju biblijski časovi na koje će pozvati svoje prijatelje. Nije potrebno da ih oni drže, neki drugi vernik treba to da radi, iako novi vernik može da se pripremi da kasnije održava biblijske časove sa drugim prijateljima. Novi ljudi treba da budu uključeni u sledeću evangeosku aktivnost crkve. Ponovno slušanje poruke na sastancima pomoći će im da se još više vežu za crkvu i utemelje u njenim verovanjima, a to će biti i odlična prilika da pozovu svoje prijatelje.

Što se više prijatelja i članova porodice novog vernika pridruži crkvi, to je verovatnije da će oni ostati vernici crkve. Mnogo je lakše zadržati osobu kada se cela porodica pridruži crkvi, nego kada se pridruži samo muž ili žena. Mnogo je mudrije usmeriti se na osvajanje celih porodica nego na izolovane pojedince.

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za misionstvo pri Glavnom odboru
Odgovara: Zoran Marčić
Umnoženo u kancelariji izdavača – 2019.
Za internu upotrebu